

“Nu blickar vi bara framåt”

Sverigedemokraterna valde ny partiledare vid riksårsmötet

Vid riksårsmötet i Norrköping 7-8 maj inleddes ett nytt kapitel i Sverigedemokraternas historia. Med 91 ombudsstämmor mot 50 valdes Jimmie Åkesson från Sölvesborg till ny partiledare efter Mikael Jansson. Också en stor del av övriga partiledningen byttes ut. Ny vice ordförande blev Tony Wiklander, tidigare regionpolitiker för Skånes Väl, och till andre vice ordförande utsågs Jonas Åkerlund från Stockholm.

Björn Söder, partisekr.

bjorn.soder@sverigedemokraterna.se

Årets riksårsmöte föregicks av en intensiv partiledardebatt, där en stor del av partistyrelsen förespråkade ett skifte. Två tredjedelar av årsmötesombuden valde också den vägen, och Jimmie Åkesson, sverigedemokratisk kommunpolitiker från Listerlandet i västra Blekinge, valdes till ny partiledare. I sitt tal efter omröstningen rikade han ett stort tack till tidigare partiledaren, Mikael Jansson, för dennes insatser under sina tio år på posten. Jansson utlovade fortsatta insatser för partiet och avtackades med blommor och applåder.

- Det känns naturligtvis bra att resultatet i omröstningen blev så tydligt. Det underlättar för den nya partiledningen i det kommande arbetet, sa Jimmie Åkesson strax efter att han blivit vald.

Förnyelse och framtidstro

I och med ledarskiftet inleddes ett nytt kapitel i Sverigedemokraternas historia. Jimmie Åkesson ser som sin främsta utmaning att tvätta bort partiets negativa stämpel och att få fart på partiet inför valet nästa höst.

- Jag vill att vi ska bli ännu tydligare med vad vi faktiskt tycker och visa att vi är helt vanliga människor med helt vanliga åsikter. Förhoppningsvis kan vi inom kort se effekterna av partiets förnyelse.

Sverigedemokraterna ligger idag på

Jimmie Åkesson från Sölvesborg valdes till ny partiledare vid Sverigedemokraternas riksårsmöte i Norrköping helgen 7-8 maj. Han efterträder Mikael Jansson, som innehaft posten sedan 1995. Åkesson säger att hans främsta utmaning blir att få fart på partiet inför valet nästa höst. Foto: Björn Söder

ungefär samma nivå som både miljöpartiet och kristdemokraterna gjorde innan de kom in i riksdagen. Möjligheterna till ett verkligt genombrott på riksnivå är alltså stora. Jimmie Åkesson är hoppfull.

- Riksdagen är vårt mål i valet nästa

år. Det är utifrån den målsättningen jag och övriga partiledningen kommer att arbeta.

Omedelbart efter riksårsmötet skickade Åkesson ut ett pressmeddelanden där han talade om nolltolerans mot extremism i partiet. Han menar

att extremiststämpeln är det som allra kraftigast håller tillbaka partiet från de stora framgångarna.

- En sådan nolltolerans har vi haft sedan Mikael Jansson blev partiledare för tio år sedan, men i den frågan kan man knappast vara övertydd.

Nuder måste vara desperat

Den socialdemokratiska regeringen förnekar sig inte. Nu påstår finansminister Pär Nuder på fullt allvar att Sverige kan lösa problemet med massarbetslöshet bland invandrare genom ytterligare ökad invandring...

Sidan 3

En skymf mot Sveriges pensionärer

En jämförelse mellan garantipensionerna och äldreförsörjningsstödet ger vid handen att den svenska pensionären kommer till korta gentemot nyttjare av äldreförsörjningsstödet, vilket artikelförfattaren ser som en skymf mot svenska pensionärer...

Sidan 4

Vänsterattack mot SD

Natten mot nationaldagen den 6 juni attackerades en sverigedemokratisk partitillställning i utkanten av Växjö av maskerade vänsterextremister...

Sidan 6

Finns det yttrandefrihet i Sverige?

SIDAN 8

Nationaldagen firades i Växjö

SIDAN 7

Frankrike är fortfarande fritt

SIDAN 10

JIMMIE ÅKESSON
SVERIGEDEMOKRATERNAS PARTIORDFÖRANDE

“Nu ska vi upp till bevis”

För närvarande håller partiet som bäst på att förbereda höstens kyrkovalet. Det har alltså gått nästan fyra år sedan det första fristående kyrkovalet genomfördes och Sverigedemokraterna skrämde slag på hela etablissemangen bara genom att ställa upp. Nu är det dags igen, och den här gången är vi betydligt bättre förberedda på vad som väntar. Förutom att partiets budget är större och att vi över lag har en starkare organisation ser det också ut som att vår främsta profilfråga, invandringen, blir något av huvudfråga för samtliga partier. Det handlar förstas om det så kallade Påskuppropet, där kyrkans män och kvinnor kräver allmän amnesti för illegala invandrare och andra som fått avslag på sina asylansökningar. Det kom som en skänk från ovan, skulle man kunna säga...

I förra valet var Sverigedemokraterna en joker. Nu har vi ett resultat att leva upp till och att överträffa. Vi kan förvänta oss en medial storm minst lika kraftig som senast. Då skulle de hindra oss från att komma in. Nu vill de ha bort oss.

Själv är jag inte troende i någon traditionell bemärkelse. För mig är Svenska kyrkan mycket mer än bara gudstro och böner. Kyrkan är något som följer de flesta av oss hela livet och som också följt våra föräldrar och deras föräldrar i såväl glädje som sorg, lycka som förtvivlan. Kyrkan har spelat en avgörande roll för utvecklingen av det samhälle vi lever i och för de värderingar vi bär med oss. Av den anledningen är jag naturligtvis djupt oroad över att våra faders kyrka plötsligt blivit ett trossamfund bland alla andra och numera är att jämställa med islam eller scientologerna.

I dessa omvälvande och otrygga tider behöver vi en fast punkt i tillvaron att falla tillbaka på. Där har Svenska kyrkan en viktig roll att spela. Just därför ser jag det här kyrkovalet som oerhört viktigt. För oss Sverigevänner handlar det om att ta tillbaka kyrkan från de socialister och liberaler, som håller på att förvandla den till oigenkännlighet.

Därför, partikamrater, måste vi göra vårt yttersta i den valrörelse som snart sätter igång. Nu ska vi upp till bevis!

Från och med detta nummer trycks SD-Kuriren i tabloidformat. Även om det innebär en försämrad papperskvalitet är fördelarna många. Förutom att vi nu kan erbjuda en tidning helt i fyrfärg, får vi hela tio gånger så många tidningar som tidigare - för samma kostnad.

Detta innebär att fler svenskar får möjlighet att läsa tidningen, vilket måste vara det primära målet med vår verksamhet. Den som redan är prenumerant eller medlem är - får jag hoppas - redan övertygad om att den politik vi för är den rätta. Men den som inte varit i kontakt med Sverigedemokraterna och den opinionsbildning vi bedriver, har med stor sannolikhet inte alls den kunskap om situationens allvar som den som redan är initierad i verksamheten har.

För en vanlig svensk är det många gånger en stor nyhet att till exempel en klar majoritet av alla gruppvaldtäcker begås av förövare med invandrarbakgrund, eller att invandrade pensionärer, trots att de aldrig arbetat eller betalat någon skatt här i Sverige, kan lyfta en pension - ett så kallat äldreförsörjningsstöd - högre än den många svenskar får.

För att öka kunskapen hos det svenska folket om vad som håller på att ske med vårt en gång så vackra och stolta land är det av största vikt att vi alla hjälps åt med att sprida denna tidning och dess nyheter till en bredare allmänhet. Tidningen kan med fördel till exempel delas ut i brevlådor, läggas ut i väntrum, på tåg och bussar, eller varför inte dela ut den till vänner och bekanta. Det är bara fantasin som sätter gränser.

Så kontakta er kommunförening eller ert distrikt om ni kan tänka er att hjälpa till med att sprida vårt Sverigevänliga material. Om det nu skulle vara så att det inte finns någon fungerande verksamhet i er kommun eller om ni inte vet vem ni ska kontakta, så är ni alltid varmt välkomna att kontakta oss på redaktionen.

Avslutningsvis vill jag passa på att önska er alla en riktigt trevlig sommar.

RICHARD JOMSHOF
CHEFREDAKTÖR

© Sverigedemokraterna
Eftertryck tillåts endast om källan anges.

SD-KURIREN
Box 130 45, 250 13 Helsingborg
Telefon: 0455-151 33
E-post: redaktion@sd-kuriren.info

HEMSIDA
www.sd-kuriren.info

**ANSVARIG UTGIVARE
& CHEFREDAKTÖR**

Richard Jomshof
Telefon: 0455-151 33
Mobil: 0736-26 06 61
richard.jomshof@sd-kuriren.info

REDAKTION

Björn Söder
bjorn.soder@sd-kuriren.info

Staffan Anderberg
staffan.anderberg@sd-kuriren.info

Rose-Marie Tofte
rose-marie.tofte@sd-kuriren.info

David Lång
david.lang@sd-kuriren.info

**ÖVRIGA SKRIBENTER
I DETTA NUMMER**

Mathias Andersson
John Järvenpää
Jens Leandersson
I-S Mattson
Jan Milld
Kenneth Sandberg
Margareta Sandstedt
Jimmie Åkesson

UTGIVNING

SD-Kuriren utkommer med minst sex nummer per år till Sverigedemokraternas medlemmar samt övriga prenumeranter.

PRENUMERATION

Sex nummer - 120 kronor
Insättes på plusgiro 117 09 68 - 0

ANNONSERING

Se www.sd-kuriren.info
eller ring 0455-151 33.

UPPLAGA

28 000 ex (juni 2005)

SD-Kuriren utges av Sverigedemokraterna och är officiellt partiorgan. De åsikter redaktionen eller externa skribenter uttrycker i tidningen behöver inte nödvändigtvis motsvara partiets ståndpunkter. Redaktionen tar tacksamt emot foton, artiklar, sakuppgifter, tidningsurklipp och teckningar. Insänt material betraktas som tillhörande SD-K:s arkiv. Redaktionen förbehåller sig rätten att korta, rätta, redigera, illustrera och publicera insänt material. Redaktionen ansvarar inte för obeställt material.

ISSN 0284-6861.

**Besök SD-Kuriren på nätet.
Över 100 000 besök varje
månad. Uppdateringar
dygnet runt.**

[www.sd-kuriren.info]

Per Nuder vill gå över ån efter vatten

Finansministern uttalade den 18 maj sin önskan om att öppna upp för arbetskraftsinvandring, helst från länder utanför EU. Hans motivering är att svenska företagare skulle bli mer benägna att anställa redan här varande personer med utländskt klingande namn om de fick vänja sig vid detta.

Rose-Marie Tofte

Motiveringen till denna arbetskraftsinvandring är minst sagt krystad. För det första anställer ingen företagare, som är rädd om företaget, efter namn – hur spännande det än låter. För det andra anställer ett företag efter uppkommet behov av arbetskraft.

TCO har i dagarna presenterat en rapport "Fler och bättre jobb?". Den grundas på Statistiska centralbyråns, SCB: s, material om hur jobbflödena sett ut i Sverige mellan åren 1987 och 2003.

Den berättar att svensk arbetsmarknad under denna period har varit stabil och förändrats med 10 procent i vardera riktningen; antingen med 10 procents bortfall av arbetsplatser eller med 10 procents tillkomst av nya arbetsplatser. År 2003 tillkom 430 000 arbeten medan 470

Per Nuder propagerar för ökad invandring. Foto: Magnus Selander, www.regeringen.se

000 försvann. Arbetsmarknaden har således under perioden 1987-2003 förhållit sig ganska stabil i omfång och under samma period har närmare en miljon människor invandrat. Nettoinvandringen omfattar en halv miljon personer och av dem kan minst 200 000 räknas som arbetsföra.

Eftersom arbetsmarknaden inte har blivit större under samma tidsperiod står vi nu med svåra problem vad gäller sysselsättningen. Måhända kan denna undersysselsättning hos befolkningen vara grogrunden för den tilltagande aggressivitet, som det svenska samhället upplever starkare

för varje dag med hot mot civila och offentliganställda, mord, rån, våldtäkter, vandalisering av skolor, gängbråk och mordbränder.

Att i det läget gå ut och propagera för ökad invandring, och därmed fler människor som ska trängas in på en stillastående arbetsmarknad, vittnar om oförmåga att förutse konsekvenser av ett visst handlande.

Per Nuder borde åtminstone tänkt på att med den svenska generösa synen när de gäller anhöriginvandring kommer "köttberget" att bli ändå större och besvärligare att föda.

Nuder måste vara desperat

Den socialdemokratiska regeringen förnekar sig inte. Nu påstår finansminister Pär Nuder på fullt allvar att Sverige kan lösa problemet med massarbetslöshet bland invandrare genom ytterligare ökad invandring.

David Lång

david.lang@sd-kuriren.info

Resonemanget bygger på antagandet att arbetande invandrare fortfarande är en syn som svenska arbetsgivare inte lyckats vänja sig vid och att importerad specialistkompetens inom vissa områden kan förmå oss svenskar att inse att utlänningar duger till annat än arbetslöshet. När denna insikt är etablerad kommer arbetsgivarna vilja anställa de utlänningar som finns i Sverige sedan tidigare, tror finansministern.

Vad han tycks glömma är att Sveriges Riksdag år 1969 enhälligt beslutade att upphöra med den arbetskraftsinvandring som ägt rum dessförinnan med motiveringen att det

svenska näringslivet inte längre efterfrågade mer utländsk arbetskraft. Hur en sådan efterfrågan ska kunna återskapas i dag genom att öppna för arbetskraftsinvandring efter att vi upplevt ett kvarts sekel av exempellös flyktingtillströmning, det begriper han nog inte ens själv.

Förslaget måste tolkas som ytterligare ett tecken på desperation från regeringens sida. Pär Nuder har helt rätt i att den låga sysselsättningsgraden bland utlandsfödda är alldeles för låg – endast 60 procent att jämföra med ca 80 procent bland svenskfödda. Till den beräkningen ska läggas att många utlandsfödda kommer från övriga nordiska länder och deras sysselsättningsgrad är fullt jämförbar med de infödda svenskarnas. Bland utomeuropeiskt födda invandrare blir siffran därmed avsevärt lägre än 60 procent.

Vad Pär Nuder och övriga socialdemokrater måste lära sig är att marknaden faktiskt ibland har rätt. Efterfrågas inte utländsk arbetskraft finns det en anledning. Alla företagare kämpar hårt för att tjäna ihop till

skatten och om de skulle tjäna på att anställa invandrare skulle de inte tveka ett ögonblick. Motståndet mot att anställa de invandrare som finns i Sverige beror helt enkelt på att socialdemokraterna aktivt valt att importera icke efterfrågad arbetskraft. I sin vägran att inse detta försöker man lösa problemet genom ännu större invandring, vilket måste kunna liknas vid att försöka släcka eld med bensin.

Pär Nuder motiverar det hela med att den svenska välfärdsmodellen endast kan bevaras genom att utöka antalet arbetade timmar, det vill säga genom att öka intäkterna. Även där visar han prov på trångsynthet. Det går också att förbättra ekonomin genom att minska kostnaderna, exempelvis genom att minska antalet icke arbetande utlänningar. Valet står mellan mångkultur eller välfärd och den svenska regeringen har redan valt. Mångkulturen är deras allt annat överskuggande prioritering och för detta får det svenska folket betala priset.

JAN MILLD FRÅN BLÅGULA
FRÅGOR KOMMENTERAR

MILLT SAGT

Sverige är svenskarnas land!

Vid Sverigedemokraternas riksårsmöte den 7-8 maj i år ställde sig partiet bakom följande formulering:

"Helt centralt för oss är också FN:s deklaration om de mänskliga fri- och rättigheterna. Partiet tar starkt avstånd ifrån diskriminering av människor på grundval av kön, religiös och politisk tillhörighet eller etnisk bakgrund."

Jag vill påstå att här är en problematisering på sin plats. En sak är att alla människor principiellt har samma värde och att ingen medborgare bara genom sin grupptillhörighet berövas rättigheter som gäller övriga medborgare i samhället. Därvidlag är enigheten nu självklar och kompakt inom Sverigedemokraterna.

Erfarenheten visar dock att de politiskt korrekta vill något mycket mer långtgående. För dem har "mänskliga rättigheter" blivit till något av ett stridsrop i kampen för att genomdriva sitt helt extrema projekt – ett projekt som går ut på att förvandla svenskar till en etnisk grupp bland andra etniska grupper i Sverige, ett projekt som inte bara är i grunden antidemokratiskt, utan också skapar ett samhälle präglad av otrygghet för alla.

Man försöker driva det därhän att alla människor ska ha rätt att bo i Sverige och att alla som bor i Sverige ska ha rätt att bli försörjda. Det är en ekvation som inte håller. När rättigheter också innefattar rätten att få ta del av resurser, då måste man vända blicken mot dem som producerar dessa resurser, genom sitt dagliga arbete. Vad anser de?

Gång på gång har tjänstemän på UNHCR uttalat sig om vilka åtaganden som Sverige bör göra beträffande flyktingmottagning eller invandring - kostnadskrävande åtaganden. Det kostar dessa tjänstemän ingenting att göra dessa uttalanden, de får betalt för att göra dem. De som får betala, både deras lön och för de åtaganden de kräver, är människor som har föga att säga till om i sammanhanget.

Detta gör parollen "mänskliga rättigheter" till en spjutspets riktad mot demokratin, mot svenskarnas och andra folks intressen.

I vårt eget land, över våra egna resurser och våra egna arbetsinsatser måste vi själva få bestämma. Vi kan vara generösa eller solidariska, men då ska det vara våra egna beslut. Inte åtaganden som trycks på oss av välbetalda byråkrater som lever en skyddad tillvaro och som inte kan avsättas av oss lika litet som de någonsin tillsatts av oss.

Sverigedemokraterna måste se till att inte genom uttalanden av detta slag bakbinda sig självt. Partiets uppdrag måste ändå vara att värna svenska folkets intressen.

"FN säger EU:s flyktingpolitik". Så löd rubriken på en SvD-artikel den 8 juli 2000: "Enligt UNHCR blir europeiska regeringar alltmer snåla med att ge politisk asyl, 'en fundamental mänsklig rättighet'. Och ju tuffare man blir mot flyktingarna, desto mer uppmuntras illegal människosmuggling - eftersom det till sist blir enda alternativet..."

"En fundamental mänsklig rättighet"? Det må vara en rättighet att söka asyl, men inte att få det – inte om man inte har asylskäl. Även om man har asylskäl är det inte en rättighet att få det i Västeuropa – asyl ska man få i närmaste land som undertecknat Genèvekonventionen.

Här driver alltså UNHCR linjen att Västeuropa skulle ha en skyldighet att öppna sig för massinvandring från bland annat Afrika. Det är helt nya tongångar, jämfört med tidigare. Då Thorvald Stoltenberg var chef för UNHCR framhöll han hur mycket mer det kostade att ta emot flyktingar i västländerna, jämfört med att hjälpa dem i närområdet och hur mycket mer västländerna totalt sett satsade på det förra jämfört med det senare.

Varför kan inte varje kontinent ta hand om sina egna skyddsbehövande? Varför kan inte förföljda européer söka asyl i andra europeiska länder, förföljda afrikaner söka asyl i andra afrikanska länder och så vidare?

Jan Milld

VISSTE DU ATT...

INVANDRINGEN KOSTAR OSS SKATTEBETALARE
LÅNGT ÖVER 100 MILJARDER KRONOR VARJE ÅR..?

[KÄLLA: MÅNGKULTUR ELLER VÄLFÄRD, LARS JANSSON 2002.]

En skymf mot Sveriges pensionärer

Äldreförsörjningsstödet ersätter socialbidrag för äldre anhänginvandrare

Proposition nummer 2000/01:136, överlämnad till riksdagen den 31 maj 2001 av Lena Hjelm-Wallén och Lars Engqvist, utarbetad i samarbete med miljöpartiet och vänsterpartiet, röstades igenom i riksdagen den 14 november 2001 under rubriken "Lättare för anhänginvandring". Enda reservationen kom från moderaterna som ville utsträcka vistelsetiden utanför EES-området till 6 månader per år.

Den som kommer till Sverige och kan antas komma att vistas här under längre tid än ett år skall i regel anses vara bosatt här. Personer som är bosatta i Sverige och som är 65 år eller äldre skall garanteras en viss lägsta levnadsstandard i form av ett äldre försörjningsstöd, ÄFS. Stödet är skattefritt, regleras i en särskild lag och finansieras av statsmedel och ersätter systemet med socialbidrag till äldre anhänginvandrare.

Totalt erhöll drygt 10 700 personer, som var 65 år eller äldre, ekonomiskt bistånd enligt socialtjänstlagen i 10 månader eller fler 1998. 94 procent av dem var utrikes födda. Av humanitära skäl tilläts en vistelse utanför EES-området på högst 3 månader utan att rätten till äldreförsörjningsstöd upphör. Vid vistelse inom EES-området eller i Schweiz utbetalas äldreförsörjningsstödet under ett års tid. Ansökan om ÄFS görs en gång per år. För rätt till oavkortad folkpension krävs antingen 40 bosättningsår mellan 16 och 64 års ålder eller 30 år med pensionspoäng. Om antalet år är färre reduceras folkpensionen med 1/40 respektive 1/30 för varje år som fattas. Den 1 januari 2003 ersattes det särskilda grundavdraget för folkpensionärer med ett allmänt grundavdrag och samtidigt ersattes folkpension och pensionstillskott av garantipension. Effekten av detta är att skatten blir högre för pensionärerna. För att kompensera detta höjs bruttopensionerna i motsvarande mån men detta genererar alltså inte högre nettopensioner. Nyttjare av äldreförsörjningsstödet tillförsäkras

dels en skälig levnadsnivå, dels tillförsäkras medel att täcka de bostadskostnader som inte överstiger 5 700 kronor per månad för ogift och 2 850 kronor för gift. Som skälig levnadsnivå räknas för närvarande 4 249 kronor per månad för ogift och 3 559 för gift. Anledningen till att nyttjare av äldreförsörjningsstödet får hela bostadskostnaden betald är att detta inte anses som en beskattningsbar inkomst utan benämns som "statligt socialbidrag". Eventuell pension i hemlandet beaktas inte eftersom "administrativa svårigheter kan göra det omöjligt att föra över förmånerna från hemlandet".

Vid beräkning av förmögenhet skall det också bortses från privat bostadsfastighet eller bostadsrättslägenhet som utgör den sökandes permanentbostad. Utöver detta kan den sökande inneha en förmögenhet på 60 000 kronor för gift och 75 000 för ensamstående. Utdrag ur propositionen: "Trots knappa omständigheter är det dock inte ovanligt att äldre människor lyckats spara ihop ett litet sparkapital. Ett sådant sparkapital har stor betydelse för äldres trygghet. Det vore orimligt att kräva att äldre personer som redan lever på marginalen skall behöva använda hela sitt sparkapital innan de kan få äldreförsörjningsstöd." Denna empatiska inställning gäller dock inte för vanliga svenska pensionärer.

Inom det reformerade ålderspensionssystemet gäller följande: Bostadstillägget till pensionärer, BTP, utgör 91 procent av en boendekostnad upp till maximalt 4 500 kronor per månad, för ensamstående boende i tvåbäddrum högst 2 000 kronor per månad. Storleken på BTP påverkas av pensionärens årsinkomst. Därutöver ingår 5 procent av förmögenhet samt ytterligare 10 procent av förmögenhet över 75 000 för ogift respektive 60 000 kronor för gift. Som förmögenhet räknas i dessa fall privat bostadsfastighet. Tredje paragrafen i lagen om ÄFS: Bestämmelsen innebär att äldreförsörjningsstöd endast utges om den stödberättigade tar ut samtli-

En jämförelse mellan garantipensionerna och äldreförsörjningsstödet ger vid handen att den svenska pensionären kommer till korta gentemot nyttjare av äldreförsörjningsstödet, vilket artikelförfattaren ser som en skymf mot svenska pensionärer. Foto: Björn Söder.

ga sådana förmåner som han eller hon har rätt till i form av inkomstgrundad ålderspension enligt lagen 1998:674 om inkomstgrundad ålderspension, garantipension enligt lagen 1998:702 om garantipension eller bostadstillägg eller särskilt bostadstillägg enligt lagen om bostadstillägg till pensionärer m fl, prop 2000/01:140. Det skall således inte vara möjligt att avstå från dessa förmåner och i stället erhålla äldreförsörjningsstöd för samma tid.

Eftersom äldreförsörjningsstödet skäliga levnadsnivå ligger på en högre nivå jämfört med den nivå som gäller för socialbidrag uppkommer en merkostnad. De befintliga kostnaderna finansieras dels genom en minskning av det riktade statsbidraget till kommunerna för flyktingmottagandet, dels genom en minskning av det generella statsbidraget till kommunerna. En jämförelse mellan garantipensionerna och äldreförsörjningsstödet ger vid handen att den svenska

pensionären kommer till korta gentemot nyttjare av ÄFS. Två personer bor grannar och har samma hyreskostnad, 4 500 kronor i månaden. Ingen av dem innehar någon förmögenhet. Båda är över 65 år och den ena invandrad som anhängig. Han får 4 249 kronor till levnadsomkostnader och 4 500 kronor till sin hyra, alltså 8 749 kronor i månaden.

Svensken har hel garantipension 7 162 kronor från vilket skatt drages med 1 791 kronor, kvar blir 5 371 kronor till levnadsomkostnader. När det gäller bostadsbidrag har han endast rätt till 91 procent av hyran, alltså 4 095 kronor och eftersom han har en beskattningsbar inkomst i pensionen, används 30 procent (2 149 kronor) av denna för att sänka bostadsbidraget. 62 procent av 2 149 kronor blir 1 332 kronor vilket drages ifrån 4 095 kronor. Återstår gör 2 763 kronor som bostadsbidrag. Svensken får ut 5 371 kronor + 2 763 kronor, alltså

8 134 kronor i månaden. Skillnaden till fördel för den invandrade är hela 615 kronor i månaden. Vi har också runt 5 000 personer som bara får en kvarts, halv eller trekvarts garantipension, medan antalet personer med äldreförsörjningsstöd hade stigit till 12 501 år 2003 enligt statistik från Riksförsäkringsverket. Dessutom har vi våra sjukpensionärer, bland andra en som får ut 9 390 konor inklusive 4 000 kronor i bostadstillägg. Hyran är på 6 200 kronor så till levnadsomkostnader återstår 3 190 kronor i månaden. Skillnaden till 4 249 kronor i äldreförsörjningsstöd är hela 1 059 kronor i månaden. Regering och riksdag borde skämmas över hur de behandlar sitt eget folk!

Rose-Marie Tofte

Sverige - fristad för krigsförbrytare

Hans Ölvebro, chef för folkrätts- och krigsbrottskommissionen på Rikskriminalpolisen, uppskattar att det finns minst 1 500 krigsförbrytare – troligen ännu fler – i Sverige. De kan inte utvisas eftersom "de skulle hotas av tortyr och riskera dödsstraff i sina hemländer".

När 108 personer år 2003 avrättades i Iran ökade den svenska exporten till Iran med hela 52 procent. Varför kan regeringen inte utvisa iranska krigsförbrytare till Iran när näringsminister Pagrotsky samma år utropade Iran till "möjligheternas land"? Regeringen har uppenbarligen ingen som helst svårighet att sätta likhetstecken mellan handels- och samarbetsavtal och de stora orden om "Demokrati och Mänskliga Rättigheter". Samma

hyckleri råder när det gäller Kina. Å ena sidan kan man inte utvisa krigsförbrytare till länder där de riskerar dödsstraff. Å andra sidan är bruket av dödsstraff inget hinder för regeringen att ha ett omfattande handelsutbyte med Kina – det land där det avrättas, enligt flera rättighetsorganisationer, nästan 12 000 människor varje år. "Med tanke på våra nationella omständigheter kommer vi inte att avskaffa dödsstraffet", deklarerar Kinas premiärminister Wen Jiabao enligt Svenska Dagbladet. Detta hindrar inte att Kina är Sveriges största handelspartner i Asien. 2003 omsatte Sveriges handel med Kina 38 miljarder kronor. Den svenska regeringen tar med öppna armar emot lågprislandets billiga varor och tjänster. Mot denna bakgrund kan ju dödsstraff in-

te vara särskilt omänskligt eller odemokratiskt. Varför kan man då inte utvisa krigsförbrytare till länder som – liksom Kina – avrättar sina medborgare? Var finns logiken?

Svenska politiker från höger till vänster förespråkar enhälligt Turkiets medlemskap i EU. Samtidigt har – enligt Expressen – en krigsförbrytare från Turkiet funnit en fristad i Sverige. Denna har berättat att han varit med när minst 38 personer torterades och avrättades i Turkiet. Inte kan det väl finnas några risker med att utvisa denna krigsförbrytare till hemlandet? Inte skulle väl det blivande EU-landet Turkiet tortera och avrätta sina egna medborgare. Eller?

Dessutom ingår flera av de länder till vilka regeringen inte anser sig kunna utvisa krigsförbrytare på

grund av risken för dödsstraff i EU:s Medelhavsstrategi, som fick sin slutgiltiga utformning i den så kallade Barcelonaprocessen vilken antogs den 27-28 november 1995. Deklarationens första kapitel omfattar en portalparagraf om "en fördjupad politisk dialog grundad på demokrati och respekt för de mänskliga rättigheterna". Denna deklaration borde väl garantera även krigsförbrytarnas "mänskliga rättigheter". Eller?

Och för övrigt har väl dessa krigsförbrytare arbetat i sina egna regeringars tjänst? Så det finns väl ingen som helst risk för vare sig tortyr eller avrättning om de skickas hem? Var finns logiken?

Varför utövar regeringen inga påtryckningar på dessa regimer så att de tar tillbaka sina krigsförbrytare, till

exempel hot om avbrutna handelsförbindelser eller inställda vapenleveranser?

Svensk polis kan bara avsätta en (!) person för att utreda de cirka 1 500 krigsförbrytare som befinner sig i Sverige. I Danmark utreder 17 poliser krigsförbrytarna och Norge har just startat en motsvarande "insatsstyrka" för att ta hand om problemet. Skillnaden är väl att det i Sverige inte är något problem utan en beräkning. Dessutom måste ju svensk polis prioritera påstådd diskriminering i krogköerna och andra liknande väsentligheter.

Tala om dårarnas paradiset!

I-S Mattson,

f.d. internationell sekreterare vid ett statligt forskningsråd (Formas)

I bräschen för den svenska skolan

Sverigedemokraternas handlingsprogram i skolfrågor ligger helt i tiden

På DN Debatt den 9 maj kräver Eva-Lis Preisz, ordförande i Lärarförbundet, och Metta Fjellkner, ordförande i Lärarnas Riksförbund, att skollagen görs "tydligare så att varje lärare ska känna trygghet i att kunna sära på elever som slåss utan att riskera polisanmälning för egenmäktigt förfarande". Det vill säga; lärare och rektorer måste ges befogenhet att sära på elever som bråkar utan att själva riskera att polisanmälas.

Richard Jomshof, chefred.

richard.jomshof@sd-kuriren.info

I en undersökning framtagen av de båda lärarförbunden framkommer uppgifter vilka gör gällande att hela 43 procent av lärarna, det vill säga fler än fyra av tio, varje dag tvingas ta betydande lektionstid i anspråk för att lösa konflikter i syfte att skapa trygghet och studero i skolsituationen och att var sjunde lärare tvingas ägna varje lektion åt detsamma. Problematiken finns i samtliga stadier. Man hänvisar samtidigt till en tidigare arbetsmiljöundersökning där fyra procent av lärarna uppgav att de blivit utsatta för våld och att åtta procent av lärarna utsatts för hot om våld.

Till detta kommer att hela sex av tio lärare inte vet hur de får agera mot stökiga elever, varför lärarförbunden nu kräver att skollagen måste göras tydligare, vilket ligger helt i linje med Sverigedemokraternas åsikt i frågan. Och en tydlighet i skollagen behövs då det i dag allt för ofta inträffat att lärare som valt att ingripa i konflikt-situationer och till exempel sära på bråkande elever fått polisanmälningar på sig.

Så många som 99 procent av lärarna menar att konflikthantering borde vara ett obligatoriskt inslag i lärarutbildningen, vilket det inte är i dag; endast 16 procent säger sig ha fått utbildning i konflikthantering under sin lärarutbildning.

Utför i Sverige

Eva-Lis Preisz och Metta Fjellkner konstaterar samtidigt att "bristande arbetsro är ett större problem i svenska skolor än i jämförbara länders skolor", något som dock ej förväntas. Industriländernas ekonomiska samarbetsorganisation OECD kom i fjol som bekant med sin så kallade PISA-rapport (Programme for International Student Assessment) där man jämförde skolresultat från 41 länder – varav 30 var med i OECD – och hela 250 000 elever i 15-årsåldern. Vad som framkom i undersökningen var

att det hade gått utför med Sverige jämfört med undersökningen 2001, både vad gäller ämneskunskaper, problemlösning och disciplin.

Omvänt i Finland

I vårt grannland Finland är situationen dock den omvända; Finland låg nämligen enligt ovan nämnda rapport i den absoluta toppen – i alla avseenden. I den norska tidningen Aftenposten den 12 december i fjol valde den finska professorn Matti Klinge att ge sin syn på saken. Han menade bland annat att Finlands stränga invandringspolitik, med en näst intill obefintlig invandring, lett till att kvaliteten på skolan kunnat bibehållas, vilket inte är fallet i länder med stor invandring, men också att undervisningen i finsk historia och litteratur har en stark position i Finland.

"Att nedtona undervisningen i nationens historia eller att göra historieundervisningen internationell, har aldrig varit något alternativ i Finland. Vi har inte, som i Sverige, levt med idéer om varken det gränslösa eller det mångkulturella samhället", menade professor Klinge samtidigt som han påpekade att man i Finland valt att hålla kvar vid disciplinen i skolan, vilket länder som Sverige inte gjort.

Jag är övertygad om att professor Klinge har en poäng i vad han säger;

att den normlöshet och brist på moral som allt mer kommit att känneteckna det svenska samhället i allmänhet och den svenska skolan i synnerhet, kommer av att det en gång homogena svenska samhället är på väg att ersättas av ett mångkulturellt dito. I likhet med de åsikter professor Klinge för fram i Aftenposten menar Sverigedemokraterna i sitt handlingsprogram för Skola och utbildning därför att skolan måste bli bättre på att förmedla "en djupgående förståelse och acceptans för vårt svenska kulturarv" och att skolan ska betona "kärnfamiljen, tidigare generationers samlade kunskap och erfarenhet, den kristna etikens och den västerländska humanismens centrala betydelse i vårt samhälle".

Svenskakunskaper ett måste

Om ämnet historia säger Sverigedemokraternas handlingsprogram för Skola och utbildning: "Sverigedemokraterna menar att undervisningen i ämnet historia måste öka påtagligt. Svenska barn måste få tillgång till sin egen svenska historia i väsentligt större omfattning än i dag."

Detsamma gäller naturligtvis i ämnet svenska, inte minst för att svenska språket är en kulturbärare och ett av de starkaste nationella särdragen. Goda kunskaper i svenska språket är

dessutom nödvändigt för att vi skall ha tillgång till vår historia.

En politik i tiden

Förutom krav på omdömen i ordning och uppförande skriver Sverigedemokraterna dessutom följande i handlingsprogrammet för Skola och utbildning:

"Mobbning, sexuella trakasserier och utanförskap måste motverkas på samma sätt som på alla andra arbetsplatser. Elever som inte fungerar i skolsituationen skall kunna placeras i en specialskola – även mot den enskilda elevens och dess föräldrars vilja. Det garanterar de skötsamma elevernas trygghet samtidigt som de stökiga elevernas behov kan tillgodoses med hjälp av en väl uppbyggd kompetens på den aktuella skolan. Trygghet och studero för skötsamma elever måste alltid vara överordnad de bråkiga elevernas behov. För det syftet bör också kvassittning vara en disciplinär metod som skolan är tillåten att använda."

Precis som jag konstaterat tidigare ligger Sverigedemokraternas skolpolitik onekligen i tiden. Att den svenska skolan skulle må bra av ett Sverigedemokratiskt styre torde vara en självklarhet.

Bättre vara kriminell än att ha 'fel' åsikt

Den 25 maj beslutade justitiekanslern, JK, att inte låta avskeda justitierådet i Högsta domstolen, Leif Thorsson, som erkänt att han begått en olaglig handling genom att köpa sex av en ung man. Thorsson kan alltså lugnt sitta kvar som domare och påverka rättspraxis i landet då de ärenden som behandlas i HD är prejudicerande.

John Järvenpää, debattör

www.resonproduktion.com

Senare detta år ska pastor Åke Green upp i HD för att han har uttalat sig negativt om den homosexuella livsstilen, den livsstil som nämnda justitieråd praktiserar. Det är möjligt att justitierådet klarar av att hålla isär sitt privatliv och leverne från denna viktiga dom som berör yttrande- och religionsfriheten. Säkert är det dock inte.

En annan aspekt knuten direkt till fallet Thorsson gäller den rådande synen i Sverige enligt vilken vissa åsikter anses vara skäl för utstötning, utslutning och avskedande medan kriminella handlingar såsom i fallet med

justitierådet inte leder till någon åtgärd. Den erkänt duktiga läraren Rickard Jomshof blev i december 2004 för tredje gången av med sitt arbete som lärare. Orsaken har i samtliga tre fall varit att han är medlem i Sverigedemokraterna, vilket lett till kampanjer som initierats av element som ogillar detta. Några anmärkningar på Jomshofs yrkesutövande har inte funnits. Och uppenbarligen har han inte blandat in sina politiska åsikter i undervisningen. Detta framkommer i till exempel artikel i Smålands-Posten den 14 januari 2005, där det även framgår att Jomshof "har ett hundraprocentigt stöd bland de elever som han undervisar".

I Sverige har Malin Siwe som en av ytterst få journalister rapporterat om Jomshof då han ett par år tidigare blev av med sitt arbete, även då på grund av sina åsikter. Siwe noterade att det är lagvidrigt att avskeda någon på denna grund (krönika i gratistidningen Metro den 15 februari 2002); fallet har även tagits upp i en krönika i danska Berlingske Tidende den 19 februari 2005, av den tidigare ministern Karen Jespersen. Fallet med justitierådet Thorsson och fallet med lä-

raren Jomshof visar hur vitt skilda synsätten är i Sverige när det gäller kriminella handlingar visavi åsikter vilka av makten har klassificerats som misshagliga.

Fotnot: Dagen efter denna text skrevs meddelades det att HD-doma-ren ska arbeta i Lagrådet med att granska nya lagförslag. Emellertid kan även detta ifrågasättas då en sådan tjänst innebär särskild noggrannhet och aktsamhet vad gäller till exempel definitioner av folkgrupp, något som Lagrådet hittills har slarvat med i frågor relaterade till yttrandefriheten. Som exempel kan nämnas att man frångått tidigare kriterium för vad som avses med folkgrupp och numera inkluderar även homosexuella (i lagparagrafen hets mot folkgrupp), trots att de redan finns representerade i varje land och inom varje "ras". Dessutom, vilket jag åtskilliga gånger har framhållit, kan svenskar inte åberopa hetsparagrafen innebärande att likheten inför lagen har undergrävt.

"Junilistan saknar existensberättigande i riksdagen"

Junilistan publicerade nyligen en undersökning bland sina registrerade sympatisörer som visar att 72 procent av de svarande tycker partiet ska kandidera till riksdagen 2006. Med självförtroende från framgångarna i EU-parlamentsvalet i ryggen räknar de svarande med möjligheten att göra om bedriften. Partiet kommer dock få allvarliga problem med sin trovärdighet.

En fråga som måste ställas är vilket existensberättigande i riksdagen Junilistan har? Partiets syfte var från början att tillvarata den EU-skeptiska opinionens intressen i förra årets EP-val och hota etablissemang-et med riksdagskandidatur om den nya EU-konstitutionen inte får avgöras genom folkomröstning. Situationen har dock förändrats avsevärt sedan Frankrike och Holland röstat nej vilket innebär att förslaget har fallit. Vad är det man ska kämpa vidare för när den folkomröstning man kräver inte längre har betydelse?

En annan fråga är hurdan politik partiet ska föra på områden utanför EU-politiken. Partiet måste bredda sig och enligt undersökningen menar över en tredjedel att det är välfärdsfrågorna som är viktigast medan en femtedel tycker ekonomi och näringsliv är viktigast. "Bättre välfärd kombinerat med sänkta skatter" är Nils Lundgrens sammanfattning.

Det ska bli intressant att se hur ett parti som inte vågar kritisera den förda flyktingpolitiken ska säga sig förespråka bättre välfärd och sänkta skatter med bibehållen trovärdighet. Varifrån ska pengarna tas om inte genom minskade invandringskostnader? År 2006 kommer Sverigedemokraterna utgöra det självklara alternativet både för EU-kritiska väljare och för alla som tröttnat på den förda flyktingpolitiken. Den politik som Junilistans sympatisörer vill ha, "bättre välfärd kombinerat med sänkta skatter" är just vad vi står för och vi kan också säga hur det ska finansieras, nämligen genom billigare invandringspolitik. Så länge Junilistan inte kan säga samma sak kommer de tvingas erkänna att deras politik inte går ihop.

David Lång

“Gå till handling mot vänstervåldet”

Sverigedemokraterna attackerades återigen av militanta vänsterextremister

Natten mellan 5 och 6 juni attackerades en sverigedemokratisk tillställning i utlanterna av Växjö. Fönster krossades, tårgas kastades in i lokalen och flera bilar som stod parkerade utanför totalförstördes. Totalt skadades 18 sverigedemokrater, varav en fick föras till sjukhus i ambulans. Foto: Björn Söder

Flera bilar som stod parkerade i anslutning till lokalen totalförstördes. Förutom festdeltagarna drabbades en boende i området. En kvarlämnad kniv vittnar om att attacken var välplanerad.

Gorm Lind, sverigedemokratisk kommunfullmäktigeledamot i Trollhättan, sprayades med tårgas i ansiktet och slogs med järnrör och påkar. Ovan en bild på hans misshandlade rygg.

Demokrativärnande sossar?

Efter att Malmös kommunalråd, Ilmar Reepalu, hotats och fått sin bostad beskjuten reagerade etablissemangen omedelbart. Sverigedemokraterna har hotats och utsatts för våldangrepp under flera år utan att någon liknande reaktion kunnat skådas. Gäller de demokratiska rättigheterna bara för de med påstått “rätt” åsikter?

Kenneth Sandberg

I en debattartikel i Skånska Dagbladet den 12 juni tar ett halvt dussin socialdemokrater i Malmö till orda. Marie Granlund (SAP), Lars Svensson (LO), Markus Blomberg (SSU), Arne Cronström (ABF), Lasse Flygare (Broderskapare) och Kia Haraldsdotter Sageus (S-kvinnor) skriver: “Skotten mot Ilmar Reepalu var ett angrepp på demokratin/.../I ett demokratiskt samhälle kan och får vi aldrig tolerera att någon med våld eller hot om våld försöker tvinga andra människor till underkastelse/.../Det

är absolut nödvändigt att vi, som samhällsmedborgare, tar avstånd från den här typen av övergrepp.”

En stilla undran: Var har dessa värnare av demokratin befunnit sig under alla år som Sverigedemokraterna utsatts för attacker och terror? Har det verkligen undgått socialdemokraterna i Skåne att vänstergrupper av olika schatteringar med våld och hot systematiskt ägnat sig åt att förhindra demokratiskt valda Sverigedemokrater att verka politiskt? Eller menar Malmös socialdemokrater att de demokratiska rättigheterna och värdena bara gäller dem själva och de partier som håller sig med samma “korrekta” åsikter?

Uppenbart är att de grupper som attackerar och terroriserar Sverigedemokraterna är välorganiserade och har stora ekonomiska resurser till sitt förfogande. För oss som under flera år utsatts för detta våld kommer det inte som någon överraskning att flera av de “demokratiska” ungdomsförbunden erhållit miljontals kronor årligen för sin verksamhet. Utöver aktivitetsstöden har Mona Sahlin via Civildepartementet uppmanat organi-

sationen “Ungdom mot rasism”, UMR, med ett tiotal miljoner kronor. Ordföranden i UMR, Mikael Alonso, kvalificerade sig genom att framföra texter som “Död åt alla blonda vikingar” och “Fy fan svenska flicka”.

Sedan dess har Pierre Schori i riksdagen deklarerat att invandringskritiker ska jagas och kriminaliseras. Och vänsterpartisten Kalle Larsson likaledes uppmanat sina aktivister att på alla sätt störa Sverigedemokraterna var helst dessa dyker upp.

Situationen i Sverige har kusliga likheter med 1930-talets Tyskland där nazisterna inrättade terrororganisationen SS för att eliminera all opposition. Inför nästa års valrörelse har därför Sverigedemokraterna blivit tvingade att vädja om hjälp från FN, OSSE och de nordiska regeringarna att garantera säkerheten och demokratin. Över detta tillstånd är vi mycket bedrövade. Och sannolikt skulle socialdemokraternas föregångare ha roterat i sina gravar om de kunde bevittna hur deras efterföljare har missbrukat det demokratiska arvet.

Partivänner!

Ännu en våldsattack har drabbat kamrater ur våra led. Vänsterextremister slog under natten mellan 5 och 6 juni till mot en partitillställning i utkanterna av Växjö. Järnrör och tårgas kastades in genom fönsterrutorna, partimedlemmar slogs blodiga med olika tillhyggen och ett stort antal bilar som stod parkerade i anslutning till lokalen totalförstördes. Minst en partikamrat fick föras till sjukhus i ambulans. Totalt skadades 18 av våra vänner. Det var den värsta vänsterattacken mot oss på många år.

I november förra året drabbades SDU-kongressen, som hölls utanför Finspång, av ett liknande dåd. I januari i år slogs SDU:s nuvarande förbundsordförande, Martin Kinnunen, blodig med en flaska i huvudet i samband med ett medlemsmöte. Partistyrelsens marssammanträde i Helsingborg attackerades av ett tjugotal maskerade extremister, som slog sönder konferenslokalens fönster. Så sent som veckan före den senaste attacken fick en lokal partiföreträdare i Växjö sin bil sönderslagen. Förövarna lämnade signaturen “AFA ser” efter sig.

Den här gången var det alltså inte bara egendom som förstördes. Ni som har sett bilderna på SD-Kurirens hemsida inser att det var betydligt värre än så. Faktum är att den allra värsta olyckan den här gången var väldigt nära.

Ingenstans ifrån hörs några fördömanden. Makthavarna i regering och riksdag ger sitt tysta samtycke till dessa vansinnesdåd. Massmedia vägrar konsekvent att belysa attackerna som annat än enskilda, isolerade händelser vilka möjligen förtjänar ett kort omnämnande i någon notis. Man kan nästan få intrycket av att de tycker att vi förtjänar att utsättas för dess illdåd.

“Dessa vänsterextremister angriper några av de mest fundamentala delarna av vårt samhällssystem och de använder våld för att påverka allmänna val.”

Det handlar dock inte om några enskilda, isolerade händelser. Det rör sig om upprepad, organiserad brottslighet, som utgör ett allvarligt hot mot vår demokrati. Dessa vänsterextremister angriper några av de mest fundamentala delarna av vårt samhällssystem och de använder våld för att påverka allmänna val.

Nu har vi fått nog! För vår del är det dags att gå till handling. Partiets verkställande utskott har enats om en handlingsplan för hur vi ska få upp problemen med vänstervåld på agendan. Bland annat kommer vi att ta initiativ till en gemensam motion i samtliga fullmäktigeförsamlingar där vi finns representerade. Vi kommer att uppvakta ansvariga ministrar med skrivelser och redogörelser, något som för övrigt gjorts tidigare och som även våra danska vänner i Dansk Folkeparti gjort genom Nordiska rådet. Vi kommer att bombardera tidningarna med debattartiklar och insändare där problemet belyses. Dessutom kommer vi att vända oss till utländska medier och organisationer för att söka stöd för våra krav. I går startade vi också en särskild solidaritetsfond, för medlemmar och andra som drabbas ekonomiskt i samband med partiaktiviteter.

Vi får aldrig låta oss skrämmas till tystnad. De av de utsatta jag hunnit prata med verkar heller inte ha reagerat så. Tvärtom känner de sig mer motiverade än någonsin. Det gör jag också. När man väljer att slå på oss i stället för att ta debatten uppnår man knappast sina syften. För egen del blir jag i stället mer övertygad om att vi har rätt.

Låt detta motivera oss till att arbeta ännu hårdare för ett tryggt och demokratiskt samhälle!

Jimmie Åkesson
Partiordförande

Läs mer och se fler bilder på www.sd-kuriren.info

Nationaldagen 2005

Demonstration för åsiktsfrihet genom Växjö

Är man medlem i Sverigedemokraterna riskerar man att få sparken, åtminstone om man arbetar som lärare. I dag har många svårt att finna den tidigare väl förespråkade demokratipolicyn som gjorde Sverige till ett föregångsland framför andra.

Margareta Sandstedt

De otaliga övergreppen mot Sverigedemokraterna är ett tecken i tiden på en obehaglig vändning till fördel för de mörka krafter som misstänks styras uppifrån regeringsmakten. Därför anordnade Sverigedemokraterna på nationaldagen i Växjö en manifestation för gymnasieläraren och sverigedemokraten Richard Jomshof. Denne som undervisat i ämnena geografi, psykologi och filosofi vid den privata gymnasieskolan ProCivitas i Växjö, har tvingats lämna sitt arbete, trots att han fått mycket stor uppskattning bland eleverna på skolan.

En annan partikamrat, Gorm Lind, har tidigare råkat ut för samma sak som Jomshof och passade därför på att, som en av talarna efter manifestationen, lyfta fram den utsatta lärarens idealism. En egenskap, menade

han, som socialdemokraterna är rädda för, och allra helst i samverkan med styrkan att våga stå upp för sina åsikter.

Händelser som denna är minst sagt oroande då man tydligt ser en utveckling som leder till inskränkta rättigheter om man inte följer ett godtagbart mönster att rösta korrekt.

Det var ett långt demonstrations-tåg som stegade fram över Växjö gator. Det kyliga vädret i samverkan med sitt sedvanliga regnande, gjorde att många på ett betryggande sätt beskådade uppvisningen bakom gardinerna från sina bostadsfönster. En tyst minut avhölls framför den berömda skolan varefter vi med gemensamma röststyrkor avkrävde skolans VD:s avgång. Sedan svepte tåget vidare som en våg över gator och gränder där gemensamma röststyrkor mullrade om rätten till demokrati.

Sven-Inge Dahlman, representant för Sverigedemokraterna i Svalövs kommunfullmäktige, inledde som första talare inför de samlade efteråt. Hård kritik gavs till den nuvarande skolordningen där otryggheten rotar sig alltmer i en kollektivering av relativa värderingar. En destruktiv utveckling, menar han, som i allt högre grad tenderar att bli till ett urvattnat trask. Utan gränssättning följer

djungelns lag vilket medför en allt sämre kunskapsnivå och vantrivsel, dels för lärare och dels för elever. Sven-Inge Dahlman är för övrigt en populär talare där han i vissa sammanhang jämförs med den kända retoriken Alf Svensson. Inför kyrkovalet den 18 september finns han även att finna som ett toppnamn till Lunds stiftsfullmäktige.

Jimmie Åkesson, ny partiledare för Sverigedemokraterna, passade därefter på att avslöja anledningen till regeringens acceptans för vår röda dag den 6 juni.

- Man tar här tillfället i akt att på Sveriges nationaldag driva integrationsprojektet fullt ut genom att kalla det Mångkulturens dag, dundrade han till de häpna åhörarna. Mer information framfördes om hemkommunen Sölvesborg, där nationaldagsfirandet bestod av att ge så kallade nya svenskar diplom för att de fått svenskt medborgarskap. Jimmie Åkesson menade att nationaldagen bör hållas isär från Mångkulturens dag.

Innan samlingen skingrades upprättades på plats en fond för inrättandet av ekonomisk hjälp till de sverigedemokrater som får sin egendom förstörd av extrema grupper i samhället. Detta är en rapport från ett Sverige av i dag.

På nationaldagen demonstrerade drygt 120 sverigedemokrater i Växjö med anledning av att gymnasieläraren och partikamraten, Richard Jomshof, återigen tvingats lämna sitt arbete på grund av sina åsikter. På bilden syns bland andra Jimmie Åkesson, Adam Linnerheim och Lars Isovaara. Foto: Åsa Åkesdotter

Yngve Johansson, Arvika, och Johan Rinderheim, Nynäshamn, kräver rättvisa och demokrati. Demonstrationsdeltagarna kom från alla delar av landet. Foto: Björn Söder

Mattias Karlsson, bördig från Växjö men numera boende i Malmö, stod för arrangemanget och tog dessutom tåten när tåget avgick från Strandbjörket. Foto: Åsa Åkesdotter

Partinyheter...

Insamlingen till solidaritetsfonden i gång

Redan innan solidaritetsfonden hunnit upprättas har pengarna börjat strömma in. Enbart vid nationaldagsfirandet skänktes 3 047 kronor. Solidaritetsfonden kommer att hjälpa de som drabbas av det politiska våldet, genom att ersätta dessa för bland annat självriskkostnader.

Du som vill bidra till solidaritetsfonden kan göra detta genom att sätta in ett bidrag på Sverigedemokraternas plusgiro 23 45 65-0 och märka inbetalningen med "Solidaritetsfonden".

Sverigedemokraterna tackar för bidragen.

Martin Kinnunen ny SDU-ordförande

Under lunchpausen för den andra dagen på SD:s riksårsmöte sammanträdde SDU:s förbundsstyrelse. Jimmie Åkesson inledde mötet med att meddela sin avgång från ordförandeposten för SDU.

Styrelsen beslutade enhälligt att utse Martin Kinnunen från Stockholm till tillförordnad förbundsordförande för Sverigedemokratisk ungdom. SDU-kongressen kommer att sammanträda under oktober månad där man officiellt kommer att utse ny ordförande.

Debatt mot CUF i Almedalen

I april drog centerpartiets Ungdomsförbund, CUF, igång en kampanj mot vad de kallar skräckpropaganda. De utmålade då Sverigedemokraterna som ett stort hot inför 2006. De uttalade också ett önskemål om att synliggöra skillnaderna mellan de etablerade politikerna och Sverigedemokraterna och att lyfta fram Sverigedemokraternas åsikter till ytan.

Detta ansåg Jimmie Åkesson vara ett hedervärdigt initiativ och utmanade i ett öppet brev CUF:s förbundsordförande Fredrick Federley på en debatt. Fredrick Federley har accepterat debatten och uttryckt önskemål om att debatten ska ha ett långsiktigt perspektiv på vilket Sverige man vill se i framtiden. Debatten ska inte handla om gamla uttalanden utan om vad de bägge debattörerna vill med landets integrations- och invandringspolitik på sikt.

- All heder åt Fredrick Federley och CUF för att de accepterat vår inbjudan. Det är faktiskt första gången som något av riksdagspartierna ungdomsförbund gör

det, i alla fall på den här nivån. Jag ser framemot arrangemanget.

- Debattämnet är mycket intressant. Frågorna kring invandring och den misslyckade integrationspolitiken behöver belysas ur många synvinklar. Där har vi mycket att tillföra.

Kulturdag i Värmland

Söndagen den 28 augusti anordnar SD Värmland en kulturdag i nämnda landskap. Vi avreser med buss från Arvika klockan 11.00 för en färd genom sagorna och skräckornas land.

Vi tänker besöka Selma Lagerlöfs Märbacka för en guidad tur, likaså Rottneros park med sin fantastiska blomsterprakt - för övrigt Värmlands mest besökta turistattraktion. Lunchen intar vi på Tossebergsklätten med länets bästa utsikt. Ytterligare något besök kan bli aktuellt om tiden medger och intresse finns. Alla sympatisörer och medlemmar önskas hjärtligt välkomna till detta evenemang, som jag garanterar blir till belåtenhet.

För information och anmälan:

Yngve Johansson
Telefon: 0570-196 44
Mobil: 070-636 17 26

Sista anmälningsdag är den 12 augusti.

Sommarläger med SDU på Gotland

Årets sommarläger med SDU hålls på Gotland, Visby under Almedalsveckan. I år kommer politikerveckan i Visby bli extra spännande eftersom Sverigedemokraterna deltar denna gång. Programmet är inte klart men vi kan redan nu lova en mycket rolig och givande vecka.

Veckans höjdpunkt blir torsdagen då debatten mellan Sverigedemokraternas partiledare Jimmie Åkesson och Centerpartiets Ungdomsförbunds ordförande Fredrick Federley går av stapeln. Debattledare ska vara Stig-Björn Ljunggren som är känd bland annat från Nyhetsmorgon i TV4. Antalet platser är begränsat men SDU-medlemmar har företräde då det är SDU som arrangerar denna debatt.

Boendet är gratis för SDU-medlemmar. Mat står man dock för själv.

Kontakta info@ungsvenskarna.se för vidare information och anmälan.

Finns det yttrandefrihet i Sverige?

Mild och Järvenpää på danskt seminarium om den svenska situationen

Under den rubriken höll det nybildade "Tryckfrihetsförbundet" möte i Köpenhamn den 28 april. Inbjudna från svensk sida var John Järvenpää och undertecknad. Från dansk sida, att kommentera våra inledande anföranden, var två unga riksdagsledamöter; Simon Amnitzbøl från Radikale Venstre, RV, och Martin Henriksen från Dansk Folkeparti, DF. En från folkpartiet liberalerna i Sverige var också inbjudna, men avstod.

Jan Milld, Blågula Frågor

www.bgf.nu

Jan Milld på Blågula frågor och John Järvenpää på Reson Produktion är några av Sveriges mest kända invandringsdebattörer. Vid seminariet i Köpenhamn lyssnade åhörarna intresserat på deras skildring av Sverige och den rådande situationen. Frågorna var många och diskussionerna långa. Jyllandsposten ägnade mötet en helsida i tidningen. Foto: Steen Wied

Mötet hölls i Danska författarförbundets lokaler. Salen var fylld med ett 70-tal intresserade åhörare. Det blev också många frågor och en bra diskussion. Vid podiet fanns, genom RV:s närvaro, olika åsikter företrädna - något vi inte är vana vid i Sverige när det handlar om yttrandefrihet och invandring.

Jyllands-Posten, JP, var på plats och det blev en helsida i tidningen. Några utdrag ur JP-artikeln, i översättning:

"Bakom arrangemanget stod den nybildade Tryckfrihetsförbundet från 2004, en förening bildad som direkt konsekvens av att journalisten och historikern Lars Hedegaard drog tillbaka sin ansökan till Danska PEN efter att ha blivit beskyldd för ett så kallat hate speech.

Att yttrandefriheten i Sverige över huvud taget skulle vara någonting som det finns behov av att diskutera kommer väl som en överraskning för de flesta, men de två svenska gästerna lade inte fingrarna emellan i sin kritik av förhållandena.

John Järvenpää, författare till boken 'Invandring och Demokrati', inledde med en analys av begreppet politisk korrekthet och en illustration av hur åsiktsförtrycket fungerar i Sverige, bland annat via en konsekvent vägran av tillgång till medierna för partier och personer som är kritiska mot den förda invandringspolitiken.

Den politiska klassen, ansåg han, sluter konsekvent upp om ett sammanlänkat begrepp om vad som är gott, sant och moraliskt rätt, och denna enighet om ändamålet helgar varje medel i riktning av förtryck. Han citerade dåvarande utrikesminister Pierre Schori (s) för att ha sagt i riksdagen att 'Rasism och främlingsfientlighet ska kriminaliseras och jagas. Det går inte att i en demokrati hitta några ursäkter, till exempel att det är fel på invandrar- och flyktingpolitiken.' På detta sätt jämför kritik av invandrarpolitik med rasism, och det demokratiska görs liktydigt med det goda och det sanna snarare än att betyda folkstyrelse, sade John Järvenpää. Jan Milld, garvad politiker med erfarenheter från många partier och nu medlem av Sverigedemokraterna, en pendang till Dansk Folkeparti, följde upp med exempel på att invandrar-kritiska partier blev förföljda och för-

tryckta, i en del fall även våld. Han poängterade att det i den svenska befolkningen under många år har funnits massiv majoritet mot den förda politiken. Det fick samtalsledaren, ovannämnde Lars Hedegaard, att fråga varför svenskarna då fortsatte att rösta på de gamla partierna - väljarna kunde ju stanna hemma. 'Finns det inget uppror alls i det svenska folket,' provocerade han, och ingen lyckades ge ett tillfredsställande svar.

"Moralismen och moraliserandet är en mycket viktig komponent i den politiska korrektheten"

Debatten blev en aning hämmad av att inga andra än de svenska gästerna besatt tillräcklig faktakunskap för att diskutera eller nyansera den svenska situationen."

Ur John Järvenpääs anförande:

"Som fenomen är politisk korrekthet dels en åsikt, dels en metod. Som åsikt är den politiskt korrekta åsikten 'god'. Innebörden av detta 'goda' är något som personer med inflytande har beslutat om. Detta beslut kan, men behöver inte, vara grundat på en rationell och saklig dialog.

Ett bra exempel på det sagda gäller frågan om kvinnors ställning i samhället. Den var från början förenad med rimliga krav, såsom rätten för kvinnor att få arbeta på samma villkor som männen. Det blev politiskt korrekt att vara för bättre villkor för kvinnan. På senare år har denna åsikt utvidgats. Nu ska man inte bara vara för kvinnan, nu är det politiskt korrekt att också vara emot mannen. Effekten av detta har blivit att alla män nu skuldbeläggs på kollektiv grund. Till exempel anses alla män i Sverige vara potentiella våldtäktsmän. Denna åsikt har förts fram av bland andra före detta jämställdhetsministern Margareta Winberg. En liknande åsiktsförskjutning kan noteras när det gäller invandringsfrågan. Efter andra världskriget välkomnade Sverige in-

vandrare som kom för att arbeta och göra rätt för sig. Man tog också emot flyktingar (ej att förväxla med ekonomiska migranter, anhöriginvandrare, asylmissbrukare med flera som av svenska medier betecknas som 'flyktingar') som behövde hjälp. På några decennier skedde emellertid en kraftig förskjutning av denna åsikt. Det blev politiskt korrekt att vara för all invandring, oavsett om invandrare gjorde rätt för sig eller inte eller oavsett vad folkmajoriteten tyckte om detta. De politiskt korrekta i Sverige anser alltså att all invandring är 'god'. Detta är en 'korrekt', 'rätt' och 'sann' åsikt.

Som metod är den politiska korrekthetens uppgift att försvara och främja 'det goda'. Denna metod inbegriper olika komponenter som kompletterar varandra. Moraliserandet, associerandet, begreppmissbruket och det svartvita tänkandet utgör så att säga basen i den politiskt korrekta metoden. Metoden används mot dem som tvivlar på vad 'det goda' egentligen innebär. Förenklat kan man säga att metoden används för att skapa likriktning, tysta kritiska röster och undvika diskussion i sakfrågor. Den är en härskastrategi eller ett maktinstrument, för att uttrycka det klart. Av modellen 'Den politiska korrekthetens logik' framgår att den politiskt korrekta åsikten och metoden samspelar med varandra.

Detta samspel leder till att ett socialt tryck skapas. Om den politiska korrektheten har etablerats på högsta politiska nivå, påverkas alla människor i ett samhälle av detta tryck. I Sverige är detta fallet med invandringsfrågan, där denna påverkan får två konsekvenser. Den ena är att resonabla och demokratiska personer utvecklar odemokratiska hållningar, vilket gäller från gräsrotsnivå upp till högsta politiska nivå. Det andra är att flertalet människor inte orkar eller vågar engagera sig på grund av det politiskt korrekta trycket, något jag kommer att utveckla i det följande. Politisk korrekthet som metod innehåller alltså fyra-fem grundkomponenter som kompletterar varandra i en process som leder både till likriktande av åsikter och till att det fria ordet tystas. Jag ska nu gå igenom dessa komponenter. Moralismen och moralise-

randet är en mycket viktig komponent i den politiska korrektheten. Syfte med moraliserandet är att få sig själv att framstå som en person med en högre moraluppfattning än meningsmotståndaren..."

Ur mitt eget anförande:

"Bristerna i yttrandefrihet beträffande invandringspolitiken i Sverige får sin relief mot bakgrund av två förhållanden.

1. Innebörden av den svenska invandringspolitiken. Klart är att Sverige under de senaste 20-30 åren har haft en mer omfattande invandring än kanske något annat land i Västeuropa. Det är en invandring från i ökad utsträckning främmande kulturer och en invandring som har medfört djupgående förändringar av det svenska samhället. Man kan tycka att det är bra eller att det är dåligt - under alla omständigheter borde det vara en fråga som får diskuteras och där politikens fortsatta inriktning kan påverkas av medborgarna.

"En så lång period av både fred och välstånd har bidragit till bekvämlighet, auktoritetsförlitan och bristande självbevaringsdrift"

2. Mycket tyder på att en majoritet av svenska folket i själva verket önskar en mer restriktiv invandringspolitik och en bättre kontrollerad invandring. Samstämmiga opinionsmätningar under de senaste 10-15 åren har pekat i den riktningen. Vid ett enda tillfälle har det faktiskt hållits en folkomröstning i Sverige om invandringen. Det skedde i Sjöbo kommun i Skåne 1988. Resultatet blev att 2/3 av de röstande sade nej till mottagning av asylsökande.

I en fråga, där så många har en avvikande uppfattning, borde det vara

än mer självklart att låta företrädare för dessa komma till tals. Även om jag använder termen 'dissident' när jag talar om invandringskritiker, ska detta inte tolkas som att vi representerar bara en minoritet svenskar. Vad det betyder är att vi har åsikter som avviker från de uppifrån påbjudna åsikterna.

En annan term som jag genomgående använder gäller dem som saboterar möten och förföljer dissidenter. Man skulle kunna kalla dem för kommunist eller anarkister, antirasister eller våldsrömtanter. Jag har fastnat för termen 'antidemokrater'."

Som framgick av JP-artikeln kom en svarbesvarad fråga från publiken, med innebörden: "Om det nu är så att en majoritet av det svenska folket önskar en mer restriktiv invandringspolitik, varför stöder man partier som arbetar för motsatsen? Varför finns inget invandringskritiskt parti i den svenska riksdagen?" Vårt svar om orsakerna blev i huvudsak följande:

"1. Svenska folkets mentalitet. En så lång period av både fred och välstånd har bidragit till en bekvämlighet och feghet, auktoritetsförlitan och bristande självbevaringsdrift.

2. Den intensiva och långvariga kampanjandet för att skuldbelägga och passivisera svenskarna. Även om man önskar en restriktivare invandringspolitik, vågar man inte riktigt stå för det.

3. Den niddbild som skapats av Sverigedemokraterna - detta parti som i dag är alternativet upplevs av få svenskar som ett alternativ.

4. Faktiska brister och svagheter hos Sverigedemokraterna, som gör att man inte tar detta parti på allvar."

Efter Köpenhamnmötet har dock Sverigedemokraterna haft sitt Riksmöte, valt en ny partistyrelse och antagit ett åtgärdsmanifest beträffande invandringen. Förhoppningsvis kommer danskarnas fråga inte att behöva upprepas efter riksdagsvalet 2006.

Totalitarism på marsch

I slutet av 90-talet svepte en våg över Sverige där rektorer på många skolor började ifrågasätta att skolbarnen skulle fira terminsavslutningen i kyrkan. Det fanns till och med de som ifrågasatte flagghissning på skolgården.

På en skola på Österlen hölls skolavslutningen i gymnastiksalen. Anledningen var enligt utsago att invandrarföräldrar motsatte sig kyrkan som plats för skolavslutningen. De var rädda att deras barn skulle utsättas för otillbörlig religiös påverkan.

Ett egendomligt argument som verkar konstruerat av rektorn på den skolan. Det är väl ingen vuxen som tror att ett barn som lever i muslimsk, hinduisk eller ateistisk vardagsmiljö skulle bli avfällning till den kristna tron efter två timmar per termin i en svensk kyrka.

När det gäller att gömma sig efter avvísingsbeslut har aldrig vistelse i svenskt kyrkorum varit avskräckande

för någon med annan trosuppfattning.

Nu har skolverket i en skrivelse tolkat skolförfattningen i denna fråga: "Skolavslutningen är en del av skolgången och den ska därför hållas fri från religiös påverkan. Om den utformas så att tonvikten ligger på traditioner, högtidlighet och den gemensamma samvaron och inte på religiösa inslag kan skolavslutning i kyrkan anses vara försvarligt".

Uttalandet är en uppvisning i ren och skär gallimatias. Skolavslutning i den form vi hittills firat den vilar på just traditioner. Att samlas i bygdens kyrka och känna gemensamhet med andra närboende har förekommit i århundraden. Och att gå till en blomstersmyckad kyrka med sina klasskamrater i stället för att vistas i det vanliga klassrummet sista skoldagen är högtidligt för alla barn.

I traditionen ingår också några ord från en präst och dennas eventuella välsignelse samt ett par av våra äl-

skade sommarsalmer "Den blomstertid nu kommer" och "I denna ljuva sommartid". Det är alltså detta som skolverket vill skala bort. Helt i stil med kommunismens ideal. Men det går naturligtvis inte att uttrycka i klartext, därav ordkrusidullerna.

Kommunismen och nazismen har alltid motarbetat och undertryckt religionen. Den har aldrig tillåtits att konkurrera med partitroheten. Men så snart länder i öst har blivit kvitt det kommunistiska oket har deras religion blommat upp igen. I radions program "Människor och tro" har hörts många vittnesbörd om hur lyckliga människor i dessa länder är över att kunna återuppta sina traditioner.

Så vill vi svenskar också ha det i fortsättningen. Politiska åsikter ska inte tillåtas överta kontrollen över befolkningens sociala liv, där kulturarvet utgör en betydande del.

Rose-Marie Tofte

Konflikt om militärt polisarbete vid kris

Chefen för SÄPO, Klas Bergstrand, säger tydligt nej till att låta militären utföra polisarbete vid krisituationer. Därmed hamnar han i konflikt med justitieminister Thomas Bodström. Militären har inte haft tillstånd att använda våld mot civila sedan dödsskjutningarna i Ådalen 1931, en lag som finns i ett stort antal länder. Thomas Bodström vill dock ge militären en sådan rätt vid exempelvis terrordåd. Några kommentarer är på sin plats:

För det första: vilket försvar? Det finns snart inget kvar, inte (vare sig) för att försvara landet eller någon annan uppgift.

För det andra är det ett tidens tecken när den gamla västerländska filosofin om att sätta gränser för vad sta-

ten kan göra mot ett lands invånare alltmer försvinner på grund av det ökande våldet. Det multikulturella samhället är också multikriminellt. Då Thomas Bodström vägrar göra något åt orsakerna till försämringen försöker han lappa och laga, precis som i andra länder: kameror på gator och torg, visitationer, metalldetektorer i skolor, ökad övervakning av Internet, förbud av webbsidor, förbud av partier, förbud av åsikter. En polisstat behöver inte brottslighet för att livet ska bli outhärdligt.

Vi ska inte behöva stå ut med sådant. Vi ska inte behöva leva bakom galler för att få säkerhet – en säkerhet våldsmännen ändå alltid hittar nya sätt att förstöra. Och även när vi inte utsätts för regelrätt brottslighet kvarstår trakasserier och hot i skolor, på

gator och på arbetsplatser. Etablissemangen är oförmögert att hantera det samhälle det har skapat.

För det tredje finns det en fara i att statens befogenheter ständigt utökas. Militära aktioner mot civila i dag, och vad mer i morgon? Gradvis vänjer sig befolkningen vid att staten kan göra vad den vill. Hur många svenskar hade ens ork att rycka på axlarna när belgiska Vlaams Blok, ett stort parti i hjärtat av Europa, plötsligt förbjöds? Hur många skulle reagera om det samma hände Sverigedemokraterna? Apati är också den ett tidens tecken. Den avhjälpas knappast av att vi mer och mer börjar likna George Orwells framtidsvision i 1984.

Matthias Andersson

Noterat...

Världens nordligaste moské planeras i Umeå

Vid Ålidhems kyrkan i Umeå har kommunen reserverat en tomt för att bygga den moské som kommer att bli världens nordligaste, skriver Västerbottens-Kuriren, VK, den 15 juni.

Kommunstyrelsens planeringsutskott beslöt den 14 juni enhälligt att reservera marken för moskébygget, en tomt som i dag är en skogsdunge och ligger mellan Ålidhems kyrkan och förskolan Hoppet. När väl bygglovet är klart och övriga detaljfrågor är lösta, säljer kommunen tomten till Islamska församlingen och stiftelsen Umeå Moské för 600 000 kronor. Arkitekten Djamel Ouahrani har anlitats för att ta fram ett förslag på hur moskén ska se ut.

Somalier dömd för antisemitism

Den 16-åriga somalieren tillika lagledaren i fotbollslaget Iftin KoIF har dömts till villkorlig dom och 5 000 kronor i böter för en antisemitisk misshandel som inträffade i fjol, uppger tidningen Stockholm City den 9 juni. Det var under Sankt Erikscupen i fjol som det judiska pojklaget IK Makkabi utsattes för antisemitiska påhopp av motspelarna i Iftin KoIF, som enligt TV4 Stockholm är ett somaliskt invandrarlag. Iftin-spelare ska enligt uppgift inlett matchen med orden: "Ni är judar, vi är muslimer, vi är fiender".

Vid avtackningen efter matchen utbröt slagsmål och en av de spelarna i det judiska pojklaget IK Makkabi fick ett knytnävslag rakt i ansiktet av Iftin KoIF:s somaliska lagledare.

Tingsrätten ser allvarligt på det inträffade, och menar att motivet har varit att kränka Makkabi-spelaren på grund av hans etniska ursprung och trosbekännelse, uppger Stockholm City. Tingsrätten menar att det är ställt utom allt tvivel att yttrandena under matchen var antisemitiska.

- Etnisk diskriminering är en försvårande omständighet och det är helt riktigt och bra att markera det i domen, säger åklagaren Nicklas Lagrell till Stockholm City.

Iftin-laget har också tilldömts 2 000 kronor i böter av Stockholms fotbollsforbund.

Säkerheten höjs på Malmöskolor

Malmö gymnasieskolor kommer att kraftigt höja säkerheten på skolorna till hösten. Kameraövervakning, id-kontroller i receptionerna och överfallslarm för skolpersonalen, är några av förslagen utbildningsförvaltningen i Malmö stad arbetar med. Anledningarna till detta nya förslag på åtgärder kallat "Trygg och säker skola" är att våldet och hoten ökar på de invandrartäta gymnasieskolorna liksom droganvändningen bland eleverna, samtidigt som allt fler obehöriga ungdomar vistas på skolorna.

Områden som planeras att kameraövervakas är omklädningsrum och korridorer där det inte alltid finns skolpersonal som ser vad som händer. Överfallslarmen ska främst vaktmästare, kuratorer och skolpsykologer, som träffar på elever i svåra situationer, få tillgång till. Skolpersonalen ska dessutom få utbildning i situationer hur hot och våld i skolan ska hanteras. Samarbetet med polis och socialtjänsten kommer att utökas. Antalet ingångar på skolorna kommer att begränsas för att minska antalet obehöriga elever på skolorna och för att kunna se vilka som rör sig i skolans byggnader, skriver Sydsvenska Dagbladet.

De nya åtgärderna behövdes aldrig förr i ett homogent Sverige, men liknande åtgärder finns sedan länge i tungt invandrarbelastade länder som USA och Frankrike. Ett multikulturellt samhälle är också multikriminellt, och den som får lida är den vanlige medborgaren, som tvingas leva med alltmer övervakning och alltmer våld - för våldsmännen hittar ändå alltid ett sätt att angripa sina offer.

Tryckeri vägrar trycka bok

Ett tryckeri i Växjö vägrar trycka en bok med titeln "Homosexualitet är synd", rapporterar Smålandsnytt den 27 maj. Tryckeriet uppger att det inte känns "etiskt rätt" att trycka en bok där homosexualitet utpekas som en synd. Tre tryckerier har nu vägrat trycka boken, varför den kommer att tryckas utomlands.

LIVSTIDSMEDLEMSKAP

Partiet behöver öka sina intäkter inför nästa års valrörelse. Därför har vi nu återinrättat möjligheten att lösa livstidsmedlemskap.

1 000 kr

Pg: 23 45 65-0

Frankrike är fortfarande fritt

Rungande franskt nej i folkomröstning om nya EU-grundlagen

Det franska folket behåller sin självständighet när en klar majoritet av folket valt att rösta nej till EU:s grundlag. För de europeiska folk som förvägras en chans att rösta om sitt öde är fransmäns beslut naturligtvis glädjande. Varför röstade man nej, och vad innebär valresultatet för Frankrikes framtid? De frågorna kommer att dominera landets debatt en lång tid framöver, precis som de gjort fram till valet.

Matthias Andersson

En grundlag är till för att definiera en stats befogenheter och skydda medborgare från maktmissbruk. Det långa dokument som kallas EU:s grundlag går emellertid längre: i stället för att enbart definiera de samhällsområden EU ska kunna råda över (i stort sett alla) bestämmer det också vilken politik som ska föras inom de områdena. Det hela liknar mer ett partiprogram än en grundlag. Att låsa fast väljarna vid en viss politik borde ogiltigförklara hela arbetet, och vore helt främmande för de stora ledare som en gång fanns i väst, idealister som skrev grundlagar med en tanke till att även konkurrerande idéer skulle kunna bedrivas i framtiden. Fransmännen genomskådade dokumentet och förkastade det. Framst vände man sig mot att ekonomin låstes fast i en globalistisk handelspolitik.

En lika viktig roll spelade EU:s utvidgning österut. Expansionen genomfördes i största möjliga tystnad, inte bara i Frankrike utan i samtliga EU-länder, vilket onekligen tyder på en överenskommelse högt över folkens huvuden. Medborgarna förvägrades en debatt om något som radikalt håller på att omforma Europas framtid. När nu folkomröstningen om grundlagen kom tvingades dock det franska etablissemang till en försenad debatt, och det visade sig att fransmännen inte var glada över vad som hänt.

De är inte heller glada över planerna på att inkludera Turkiet i EU. Låt här inte finnas några oklarheter: den enda anledningen till en sådan strategi är att fylla Västeuropa med asiatiska väljare, vilka för alltid ska förhindra att nationalistiska partier, de nya uppstickarna i politiken, ska kunna hamna i regeringsställning. Etablissemang vet att nationalismens tid har kommit, att den inte kan hållas tillbaka längre med tal om andra världskriget, och att en stor mängd proffspolitiker riskerar att förlora sina bekväma titlar och löner. Det gäller att försvara sin plats vid träget. Sådan korruption kan emellertid fransmännen vädra sig till på mils avstånd, och den gamla franska upp-

Vive la France! Efter fransmäns och holländarnas entydiga nej till den nya EU-grundlagen råder stor osäkerhet om såväl grundlagens som unionens framtid. Storbritannien skjuter upp sin folkomröstning och Estlands parlament har beslutat att lägga ratificeringsprocessen på is. Foto: Björn Söder

rorsglöden är då aldrig långt borta.

Slutligen har fransmännen reagerat mot att EU inte blivit vad som utlovats. EU-bygget såldes ursprungligen som ett sätt att använda Europa för franska syften (det vill säga mot USA på alla upptänkliga områden), men det har visat sig lika falskt som de löften som gavs i andra länder. Västeuropa var svårt nog att styra för Frankrike, och Östeuropa är helt omöjligt att kontrollera. Högern längtar nu tillbaka till Charles de Gaulles nationalism, "gaullismen", och vänstern längtar tillbaka till den socialism som existerade innan Francois Mitterand.

President Jacques Chirac annonserade beslutet om folkomröstning när 60 procent av fransmännen var positiva till grundlagen, men förlorade sedan det övertaget så till den grad att siffrorna nu har blivit nästan motsatta, med cirka 57 procent negativa. Hans förtroendekapital anses nu vara helt borta, inte minst då man antar att en hel del av de som röstade nej också såg det som ett tillfälle att protestera mot regeringens politik i allmänhet. Chirac är inne på sitt tionde år som president, och hade tänkt ställa upp för omval en tredje gång, men de planerna anses nu helt grusade. Hans konkurrent på högern, Nicolas Sarkozy, kommer nu säkerligen ta hans plats i presidentvalet – Sarkozy är en man som är negativ till EU-projektet, EU-grundlagen och Turkiets intåg. En intressant parentes är att president Charles de Gaulle, landsfadern, avgick just efter att ha förlorat i en folkomröstning. För att pröva sin popularitet tillkännagav han en omröstning om en ren detaljfråga rörande regionernas indelning, och förlorade med knapp marginal. Han avgick vid midnatt samma kväll. de Gaulle ansåg

att det var så en president skulle agera; han skulle ledas av folket, inte leda det. Hans många efterträdare i högern må åberopa hans namn när det passar, men hans idealism saknar de. Jacques Chirac kommer sannolikt hänga kvar vid sin makt och lön de två år som återstår, trots skammen.

Till vänster befinner sig socialdemokraterna i djup kris. Partiets ledning förordade ett ja, och i ett internt referendum lyckades man få 58 procent av partiets aktiva att stödja det beslutet, efter en intensiv kampanj. Likväl lyckades man inte få med de egna väljarna på planerna, och de inom partiet som motsatt sig ledningens beslut står plötsligt i en mycket stark position. Ett flertal av dessa förordar ett totalstopp för ekonomiskt samarbete med högern, och en återgång till en ekonomisk politik som kan betraktas som vänsterextrem, där staten äger de största företagen i nästan varje tänkbar bransch. Vad Mitterand på 80-talet kallat "ett bejakande av kapitalismen" skulle få ett abrupt slut med den falangen, detsamma gäller socialdemokraternas nuvarande vurmande för globalism. Ett annat alternativ är att socialdemokraterna splittras i två; en extra kongress ska avgöra partiets öde. Hur som helst kvarstår det faktum att man dels förlorade det förra presidentvalet, där Chirac omvaldes med 82 procent av rösterna, och att man dels har schablat bort en folkomröstning där man trodde sig ha ett övertag. Partiledningen ser nu ut som Chiracs medlöpare, och Chiracs medförlorare. För nationalisterna ser det emellertid ljus ut. De har hela tiden kompromisslöst stått emot östutvidgning och EU-grundlag, och bidrog till nejsidans seger. Det kan inte förnekas av media

att Front National och dess partiledare Jean-Marie Le Pen nu står som segrare, om än på en delad tron. Med mittenhögern och mittenvänstern slagna och vacklande har den franska politiken polariserats kraftigt, och såväl extremvänsterns som nationalisternas idéer har plötsligt lyfts fram i debatten överallt. Katastrof, menar media. En möjlighet, menar Le Pen.

Förutom de franska partiernas framtid har folkomröstningen medfört ytterligare en effekt, vilken kan visa sig långt viktigare än de tillfälliga politiska vågrörelserna. Den effekten är att bilden av EU:s ständigt ökande makt som något "oundvikligt" nu för alltid är krossad. Precis som i Sverige har det främsta argumentet för EU i Frankrike just varit oundviklighet: man måste acceptera EU, för alla andra gör det. Man måste gå med i EMU, för alla andra gör det. Man måste utvidga österut, för det kommer att hända förr eller senare. Man måste ta med Turkiet, för det kommer att ske trots motståndet. Man måste acceptera grundlagen och utvecklingen till en superstat, för alla andra gör det och ingen kan stå emot. "Ni kan hejda EU en liten tid, men till slut går vi ändå framåt, steg för steg," sade globalisterna.

Det har varit enormt demoraliserande för EU-motståndet, denna bild av en osårbar, oundviklig framtid. Men genom folkomröstningen visade fransmännen för sig själva att den framtiden går att stoppa; att den inte alls är självklar. Aldrig mer kan talet om "historisk oundviklighet" användas för att flytta makt till Bryssel. Från och med nu kommer varje EU-förslag tvingas stå på sina egna meriter.

EU skakat i dess grundvalar

Endast tre dagar efter att Frankrike röstade nej till EU:s grundlag, gjorde Nederländerna detsamma med närmare 62 procent av rösterna. Valdeltagandet i Nederländerna blev högt, i själva verket det högsta landet sett i en EU-omröstning; så många som 62 procent av de röstberättigade deltog i folkomröstningen.

I Danmark fick de båda folkomröstningarna opinionen att svänga; fyra olika danska opinionsundersökningar gjorda för Børsen, TV2, Berlingske Tidende och Politiken kunde dagarna efter folkomröstningarna visa att ja-sidan som tidigare haft ett litet övertag nu förlorat i stöd och att en majoritet av det danska folket nu var motståndare till EU:s grundlag. Om den planerade folkomröstningen den 27 september verkligen blir av återstår nu att se. I Storbritannien kommer folkomröstningen att skjutas upp, detta som en direkt följd av att Frankrike och Nederländerna valde att rösta nej. Något datum är dock inte fastställt.

I Estland, som inte kommer att hålla någon folkomröstning, blev följden att parlamentet valde att skjuta upp ratificeringen av grundlagen till i höst. Även i Sverige kommer ratificeringen av grundlagen med stor sannolikhet att skjutas upp; det beskedet gav nämligen Göran Persson när han frågades ut av riksdagens EU-nämnd den 14 juni.

Dansk debatt om rösträtt

Uppemot 200 000 flyktingar och invandrare i Danmark skall fräntas rätten att rösta vid de kommande kommunalvalen, skriver tidningen Jyllands-Posten. Bakom kravet står Dansk Folkeparti.

Utlänningar från länder utanför EU och Norden kan rösta vid kommunalvalen efter tre års uppehåll i Danmark. Vid valet 2001 betydde det att 167 000 utlänningar kunde rösta. Idag visar uppgifter på att den siffran idag är 200 000. Dansk Folkeparti anser att det skall vara grundläggande att man tillhör det danska samhället innan man får lov att rösta. Förslaget om att frånta utlänningar från icke nordiska länder rösträtt har behandlats tidigare i Folketinget. Fremskridtspartiet lade fram ett sådant förslag sex gånger och Dansk Folkeparti lade ett liknande förslag som blev behandlat i Folketinget 2003. Då fick man inget gehör och denna gång avvisar integrationsministern Rikke Hvilshøj (Venstre) förslaget. Nu återstår att se hur förslaget mottas i Folketinget.

Radikale Venstre, som fick en framgång i senaste Folketingsvalet tack vare invandrarröster, lär försöka stoppa det.

Stöd Sverigedemokraternas valfond!

Pg: 629 32 70-2

Den sägenomspunna ön

En förmiddag i augusti 1774 kunde befolkningen på Svenska Högarnas Storö se något märkligt. En liten grupp av öar reste sig ur havet i sydost där normalt inget land fanns så långt ögat nådde. Längst i norr syntes nu en liten rund ö och en större ö, skilda åt av ett smalt sund. Efter några låga skär låg så en större ö i söder. På öarna kunde detaljer som träd och buskar urskiljas, men vid middagstid försvann synen för att komma tillbaka på eftermiddagen.

Staffan Anderberg

staffan.anderberg@sd.kuriren.info

Efter att samma sak upprepats i två dagar blåste det upp, en hård storm kom från öster och när vinden mojnade var öarna borta och dök inte upp igen. Folket på Svenska Högarna var klara över vad de just sett. Det var Gunnilsöra, den mystiska ön som endast vid sällsynta tillfällen steg upp ur havet. Aldrig tidigare hade dock Gunnilsöra varit synligt så länge och kunnat ses av så många människor samtidigt.

En legend om de yttersta öarna i Stockholms skärgård handlar om de estniska seglare som var bland de första att korsa Östersjön regelbundet när de seglade till Sverige för att köpa salt. På vägen tillbaka hände det ibland att en liten båt låg i deras väg. I den lilla båten satt en märkvärdig liten varelse som bad att få salt. De vidskepliga estniska seglarna tog det så

kra före det osäkra och gav varje gång litet av sin last till varelsen. Vid ett tillfälle tröttnade dock en besättning och sköt i stället en brinnande pil mot varelsen i båten och genast steg två ögrupper upp ur havet. Den ena – på vilken besättningen gick i land – ligger där än i dag med namnet Svenska Högarna. Varelsen i båten flydde till den andra som sjönk tillbaka i havet igen. Det är den som ibland visar sig sydost om Svenska Högarna när sjörået – för det var givetvis hon som bad om salt – vill sola sig. Namnet "Gunnilsöra" är en omskrivning för sjöråets ö. "Öra" är en gammal benämning på öar och "Gunnil" är ett av en mängd namn på sjörået.

På en karta från 1626 finns ögruppen utsatt med namnet Gunnarsöra sydost om Svenska Högarna. I slutet av 1600-talet kartlade Carl Gripenhjelms den stockholmska skärgården, men kunde inte finna något land i den riktning skärgårdsbefolkningen angav. Han var sålunda mycket skeptisk till uppgifterna om Gunnilsöra när han i augusti 1691 fick se något oväntat. Tre spetsar reste sig ur havet och i tron att han missat dessa tidigare tillkallade Gripenhjelms den skärgårdsbonde hos vilken han bodde och frågade om det möjligen kunde vara "Gunnars öra". När bonden kom var spetsarna dock borta, men bonden förutspådde en stor storm vilket också blev verklighet i några dagar. Gripenhjelms var fortfarande skeptisk till om ön verkligen fanns, men hade ju nu trots allt sett den med egna ögon. Som en kompromiss ritade han därför in den som en svag blå skugga på kartan och märkte ut beringen mot

den. Ännu i slutet av 1700-talet var beringen mot Gunnilsöra kvar på sjökorten, men ögruppen var dock inte utsatt.

Det är verkligen inte ofta Gunnilsöra visat sig och ibland har det förflutit hundra år mellan gångerna. I dag när utskärgården inte längre är befolkad finns det inte många som sett ögruppen. De flesta är överens om att Gunnilsöra är en form av hägring, men hur den uppstår finns det endast teorier om. I den riktning som brukar anges – sydost 130 grader från fyren på Svenska Högarna – är det sjutton mil öppet vatten innan man når den estländska ön Dagö. Rimligen borde Gunnilsöra vara en spegling av den ön, men hur den kan synas från Stockholms yttersta skärgård är ett mysterium. Det finns teorier som – i olika kombinationer – förklarar speglingen med blank vattenyta, luftlager i atmosfären och en studande spegelbild. Speglingen skulle också underlättas av en sorts långa dyningar som knuffar bilden framåt. Dessa dyningar kan uppträda på blankt vatten och förvarnar om oväder vilket i så fall bekräftar de gamla berättelserna om att Gunnilsöra varslar om storm. Huruvida dessa teorier förklarar Gunnilsöra skall lämnas därhän, men i sägnerna lever ögruppen vidare och vem vet; kanske sjörået snart vill sola igen. Det är ju trots allt sommar.

För den intresserade rekommenderas böckerna Svenska Lillö av Sven Barthel och Till utskären av Sten Rinaldo ur vilka artikeln uppgifter är hämtade.

Artur Hazelius, 1833-1901

Från början var Artur Hazelius språkforskare och dessutom lektor vid Högre lärarinneseminariet. 1872 genomförde han en resa i Dalarna under vilken ett stort intresse för den äldre, svenska allmogekulturen väcktes. Hazelius insåg snart att allmogekulturen löpte stor risk att försvinna för alltid och han började därför samla in olika föremål med anknytning till allmogekulturen. Detta samlande intensifierades snabbt och 1873 kunde Hazelius visa sina samlingar för allmänheten under namnet "Skandinavisk-etnografiska museet". Sju år senare ombildades detta museum till Nordiska museet och överlämnades under pompa och ståt till det svenska folket. Hazelius arbetade i sina museer med nya idéer och skapade miljöer där föremålen kunde beskådas i sina rätta sammanhang. Stärkt av sina framgångar började Hazelius också samla in äldre byggnader från landets alla delar vilket 1891 resulterade i öppnandet av det epokgörande friluftsmuseet Skansen. Foto: Mats Landin, © Nordiska museet

Dybeck - vår nationalhymns fader

Richard Dybeck brukar kallas den svenska folksångens skald, men var egentligen mest intresserad av fornforskning där han var än mer framgångsrik. Det han åstadkom under ett inspirerat ögonblick har gjort honom känd fram till våra dagar trots att han ägnade större delen av sitt liv åt något annat.

Jens Leandersson

Dybeck var en känslomänniska som brann för det svenska och han ville väcka det slumrande folket och få dem att se det vackra i vårt kulturarv i och ovan jord, i saga och sång, folkspråk och folkmusik. Till sin läggning var han romantisk och det sprudlade av vackra drömmar, men tyvärr hade han inte den kraft han önskade för att kunna genomföra allt det han drömde om. Trots alla sjukdomar och hans bräckliga natur åstadkom han oerhört mycket för Sverige och dess kulturskatter.

Natur och kultur var ett för Richard Dybeck och han tog det till sin livsuppgift att verkligen göra allt för att tjäna fäderneslandet. Hans stora litterära verk är tidskriften "Runa" som är en föregångare i den undersökande fornforskningen. Han

var ingen stor skrivare, snarare medelmåttig, men hans storhet låg i hans friska naturkänsla som tog sig de vackraste uttryck i både skrift och bild (han var en god tecknare som tecknade med hjälp av sin livliga fantasi). Richard Dybecks starka känsla för fäderneslandets kultur flammade med en intensiv glöd. Trots all sin sentimentalitet, sina lyriska stämningsutbrott, sina romantiska utsvävningar och sina hetsiga utfall mot dumma fördomar och slö slentrian var han dock något av en folklig siare och föregångsman. Med sitt äkta fosterländska engagemang blev Richard Dybeck svenskhetens tolk för sin tid.

Kärlek till hembygden

Richard Dybeck strävade efter att leta upp och återuppliva de gamla svenska folkvisor som ännu inte blivit glömda i det svärmeri för utländsk präglighet som präglade Stockholm och andra städer runtom i Sverige. Richard Dybeck var rädd för att det svenska musikaliska arvet var på väg att gå förlorat. För Richard Dybeck stod den nordiska folkmusiken som den yppersta i världen och den svenska såg han som den allra främsta. I sin något etnocentriska, men ack så vackra tolkning av svensk musik skrev Dybeck: "Varje sansad och ärlig man måste, efter tagen kännedom

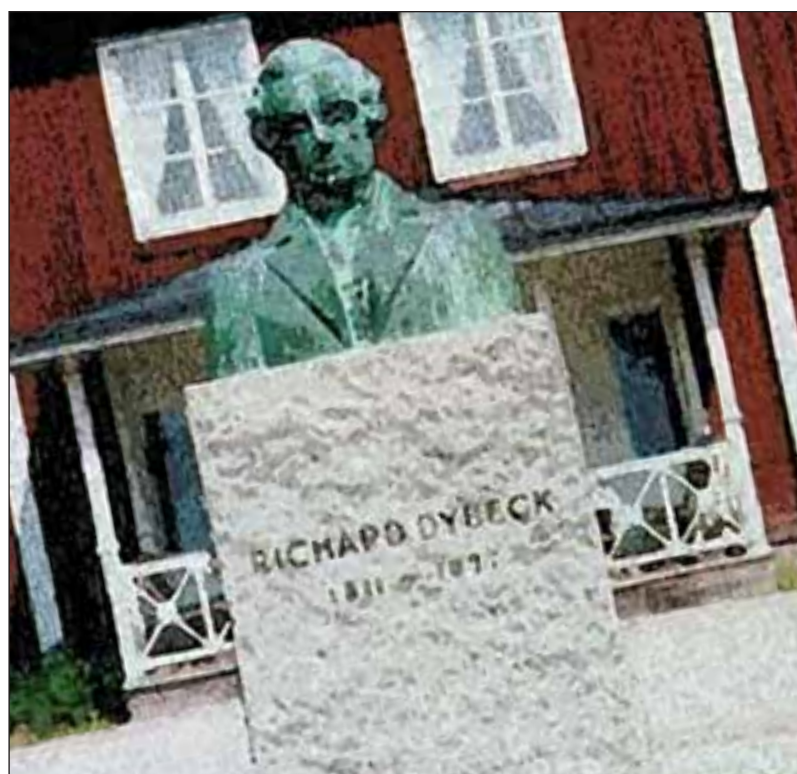
om den europeiska folkmusiken, tillerkänna den svenska främsta rummet. Den står närmast naturen, en sublim natur."

Det var inte tal om att förringa eller tränga tillbaka den europeiska musiken, men Richard Dybeck ansåg att den musik av verkligt svenskt ursprung, som hotades av glömska och förakt, borde få en plats i solen igen.

Hela Dybecks arbete grundar sig på kärleken till hembygden där hembygdskänslan växer ut till en fosterlandskärlek som omfattar både gammal och ny kultur. Sammanflätandet av både det gamla och nya gör att Dybecks anda alltjämt kan leva vidare. Att på så vis förena och för framtiden bevara fäderneslandets frihet och folklig kultur är det bästa sättet att hedra Dybecks minne. Det är att bejaka vad den romantiska och ensamma, men entusiastiska fornälskaren trodde så fast och visst:

"Jag vet att du är och förblir vad du var, ack, jag vill leva, jag vill dö i Norden."

För intresserade finns det möjlighet att besöka hans hembygd Odensvi i Västmanland där det är resten av minnesstenen över honom.

Richard Dybeck (1811-1877) föddes i Odensvi prästgård den 1 september 1811. Fadern var präst och Dybeck hade fem syskon. Efter läroverksstudier i Västerås tog Dybeck hovrättsexamen vid universitetet i Uppsala. Dybeck arbetade sedan bland annat som vikarierande borgmästare i Torshälla och Eskilstuna.

Texten till nationalsången "Du gamla, du fria" skrevs av Dybeck år 1844, då den också sjöngs offentligt för första gången. Nationalsången blev den dock inte förrän 1866. Musiken är en västmanländsk folkmelodi. Titeln var från början "Du gamla, du friska".

Trygghet och tradition

Sverigedemokraternas manifest inför kyrkovalet

Sverigedemokraterna är ett ickekonfessionellt parti. Inte desto mindre ser vi det som vår uppgift att slå vakt om den svenska kyrkan, dess traditioner och lära. I århundraden har kyrkan i såväl glädje som sorg varit en omistlig del av det svenska folkets liv. Svenska kyrkan och kristendomen är oupplösligt sammanflätade med vårt lands kultur och historia. Genom den betydelse som svenska kyrkan har haft i skapandet av vår svenska identitet, kan denna aldrig jämföras med något annat religiöst samfund och dess öde är en angelägenhet för alla svenskar. Troende såväl som icke troende. Detta förhållande är också grundorsaken till Sverigedemokraternas kyrkopolitiska engagemang.

Det svenska samhället har under de senaste decennierna genomgått en djupgående omvandling med få motstycken i historien. Traditioner, gemenskap, normer och moral har raserats i en allt snabbare takt och ersatts med överdriven individualism, otrygghet, destruktiv hedonism och rotlöshet. Istället för att bekämpa sekulariseringen och andra fenomen som bidragit till denna samhällsutveckling har den nuvarande kyrkoledningen till stora delar lierat sig med den samhällselit som varit pådrivande bakom den omstörtande omvandlingen av vårt land och därigenom har man också, i likhet med dessa, fjärat sig från stora delar av det svenska folket och kyrkans medlemmar.

Sverigedemokraterna ser med oro på hur de styrande inom kyrkan i allt högre utsträckning börjat ifrågasätta och avlägsna sig från kyrkans tidigare trossatser och traditioner. Hur man okritiskt accepterat och till och med understödjer den mångkulturella samhällsordningen och utbredningen av främmande religioner som islam i Sverige, vilket på sikt utgör ett hot mot såväl kristendomen och den svenska kulturen som demokratin och den samhälleliga gemenskapen. Hur man börjat vackla i sitt försvar för den traditionella kärnfamiljen och hur man tillåtit skändningar av kyrkorumen och den kristna läran.

Målet med Sverigedemokraternas kyrkopolitiska engagemang är att bryta denna negativa utveckling. Vi vill åter skapa fädernas kyrka och önskar att kyrkan genom att åter betona värden som tradition, trygghet och kontinuitet skall återfå en del av sin forna styrka och komma att utgöra en fast punkt i en alltmer yttlig och osäker värld.

Några av våra viktigaste krav är:

- **Svenska kyrkan skall** i kraft av sin historia och betydelse för den svenska identiteten inneha en särställning och inte jämföras med andra samfund och religioner.
- **Svenska kyrkans lära** skall vila på bibeln och kyrkans bekännelseskrifter.
- **Svenska kyrkan skall** på ett tydligare sätt arbeta för att försvara och stärka moralens, äktenskapets och den traditionella kärnfamiljens ställning i vårt samhälle. Äktenskapsrådgivning och familjevänliga aktiviteter skall ges fortsatt hög prioritet. Betydelsen av trohet och ansvarsfulla relationer bör betonas. Kyrkan bör motsätta sig homoäktenskap, månggifte, den utvidgade adoptionsrätten och andra försök att underminera familjebegreppet.
- **Det mångkulturalistiska samhällssystemet** har medfört stort lidande och oro för många människor och är på sikt ett hot mot både kristendomens ställning och den samhälleliga gemenskapen. De anställda inom kyrkan bör därför under arbetstid avhålla sig från att arbeta för detta.
- **Kyrkan och dess anställda** skall vara ett föredöme och visa respekt för demokratiskt fattade beslut och samhällets lagar och regler. Ett exempel där det ovanstående inte efterlevs är de fall där kyrkans anställda upplåter kyrkorum åt personer som uppehåller sig illegalt i Sverige. Detta är inte acceptabelt. Missnöje med politiska beslut får aldrig leda till att man tar lagen i egna händer.
- **I sin strävan efter att förbättra** människors levnadsvillkor bör kyrkan beakta var dess insatser gör störst nytta. Istället för att uppmuntra till en fortsatt massinvandring av ekonomiska migranter till Sverige bör man inrikta sig på att hjälpa de verkligt nödlidande på plats i deras respektive närområden och på så sätt hjälpa fler och mer behövande människor.
- **Svenska kyrkan bör ompröva** sitt ställningstagande för beviljandet av allmän amnesti till alla utlännings utan skyddsbehov som uppehåller sig illegalt i Sverige.
- **Kyrkan bör på ett tydligare** sätt bejaka sin roll som kulturbärare och kulturvårdare och kyrkans kultur-skatte skall i största möjliga utsträckning göras tillgängliga för folket.
- **Kyrkan bör bli mer offensiv** i sin inhemska mission och på intet sätt understödja utbredningen av främmande religioner som islam i Sverige.
- **Gamla kyrkobyggnader** och den kyrkliga verksamheten i dessa skall i största möjliga utsträckning bevaras. Tvångsvisa sammanslagningar av församlingar bör så långt det är möjligt undvikas. Kyrkans roll som kulturvårdare kräver att så många gamla bygdekyrkor som möjligt kan bevaras som kyrkor. Nya kyrkobyggnader bör uppföras i en stil som passar in i bygdens stil och traditioner.
- **I en del av våra större städer** har kyrkogårdarna blivit tummelplaster för diverse kriminella element. I de fall samhället inte klarar att stävja detta bör kyrkan avsätta medel för att anställa ordningsvakter så att gravfriden och tryggheten för kyrkogårdsbesökarna kan återställas.
- **Kyrkan skall i sin förmögenhetsförvaltning** beakta vilka investeringar som är ekologiskt och etiskt hållbara och som bäst gagnar dess medlemmar och det svenska samhället.
- **Respekt ska visas för kyrkorummet.** Utställningar, konserter, möten och annat får inte äga rum i kyrkobyggnader om det är ägnat att vålla allmän förargelse eller kan uppfattas som kränkande mot den kristna tron.
- **Fädernas Kyrka** och andra äldre och djupt förankrade psalmer och böner skall återinföras.